CAIETUL PSIHOPATULUI

ștefan bolea

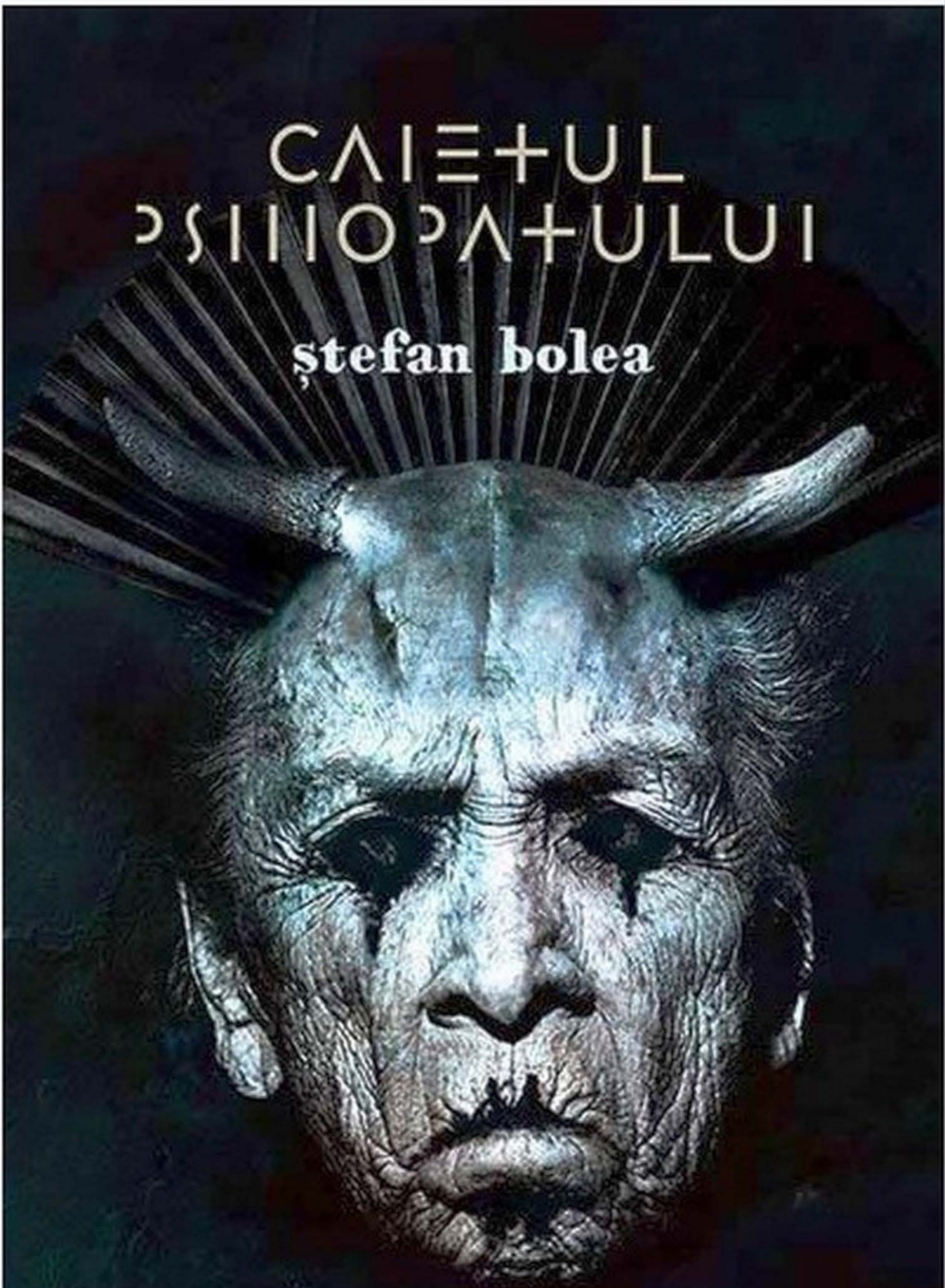

HERG BENET

ȘTEFAN BOLEA

Caietul psihopatului

Editura HERG BENET

2015

ȘTEFAN BOLEA (n. 1980, Baia Mare) este doctorand la Facultatea de Litere din Cluj și doctor în filosofie (2012). Este dublu licențiat în Filosofie și Studii Europene și absolvent al unui Master de Studii Americane, bursier Yggdrasil la Universitatea din Oslo, bursier DAAD la Universitatea Ludwig-Maximilian din München, bursier POSDRU la Universitatea Paris Diderot. În prezent, este redactor-șef al e-revistei culturale EgoPHobia.

Printre lucrările sale de filosofie amintim: *Ontologia negației*, Casa Cărții de Știință (2004), *Introducere în nihilismul nietzschean*, Aius (2012), *Existențialismul astăzi*, Herg Benet (2012), *Theoria*, Crux Publishing (2015). A publicat patru volume de versuri, *Război civil*, Vinea (2005), *Noaptea instinctelor*, Brumar (2009), *Gothic*, Herg Benet (2011), *AntiZeu*, Herg Benet (2014), dar și proză: *Caietul Roxanei*, Herg Benet (2013). A îngrijit ediții critice de poeți simboliști (D. Iacobescu, Iuliu Cezar Săvescu) și pregătește o *Contraistorie a poeziei române*.

A publicat poeme, proză și recenzii în revistele „Apostrof", „Cultura", „Tribuna", „Steaua", „EgoPHobia", „Poezia", „Euphorion", „Poesis", „Respiro", „Sisif", „Tiuk", „E-Leonardo", „LiterNet", „Contrafort", „Suspans", etc. și articole de specialitate în revistele „Philosophy Now", „Filosofisk supplement", „Philobiblon", „Transdisciplinarity in Science and Religion", „Caietele Echinox", „Studia Philosophia".

A obținut șaisprezece premii și distincții la concursuri naționale de poezie. A fost, de asemenea, de trei ori finalist al Festivalului de Poezie „Prometheus". Textele sale au fost traduse în engleză, germană, franceză și portugheză.

Site personal: stefanbolea.ro.

Noul șobolan, omul
(13 aprilie – 14 mai 1998)

13 aprilie 1998 (Cluj)

Lașilor, cheia ființei e ura de sinel

Șase luni de nefumător.

Trebuie să ispășesc pentru durere. Moartea este o înflorire inversă. Plonjon în afară, asemănător cu extazul. Nu pot scrie mai nimic. Hârlețul e doar reflexiv. Ceilalți sunt anulați în durerea pură. Nu mai este decât tuuuuuuuuuuuuuuu Un hău Sentimentul esenței te trage în neant Insuportabil Golgota bătătorită Nu există altcineva, nu există infernul

Suntem asemenea hoților de cadavre noaptea, care, ei înșiși cadavre, se strecoară șobolănind

Azi am fost esență acum mustesc în umbra ei

Am jurat război lumii

Nimic nu e destul de intens pentru mine E ciudat (sau din nou banal) că o simplă rinoscopie poate provoca atâta disperare Superbia trupului (crispat & contorsionat) acolo unde nu este decât memorie și chin

Azi am ieșit din mușuroi Înaintea intensității maxime, înaintea irepetabilului – siluirea unui venin nenorocit. Care a orbit trăgând pe nas

didacticismul pute, de azi scriu doar pentru mine

Nimeni să nu vadă, nimeni să înțeleagă

Durerea citită invers e paradis

am ieșit

Trebuie să mă iar bag în mine

mă înfior când îmi amintesc, era să am un atac de cord

Sensibilitatea absolută e cheia

N-am să mă înclin în fața nimănui

Nici măcar în fața umbrei mele

De-acum lucrez la zid Mă simt ca o cizmă nou-nouță Simt Jugul

Scriu atât de fals, de convențional Nu cred nimic din ceea ce scriu Sunt bântuit, asta da, e adevărat

totul nu e decât un basm consternat, ceva imprevizibil și difuz

Eram admis la ospățul chinului Eram încomunicat

eram viermele

preaplin

Nu, nu, nu

Momentul dinaintea morții e Absolutul În afara raționamentului O *neștiință pură*

Mântuirea este secunda dinaintea sfârșitului

Moartea o anulează, o șterge, o dizolvă pentru că n-am suporta-o, ar fi prea mult Sunt inegal pentru că am atins apogeul și am rezistat Moartea a dat înapoi

Coriolan

Moartea a dat înapoi

Sunt singur

Deasupra lumii

Deasupra mea

M-am întors din morți

Ca să vă șoptesc

Moartea la ureche

Esența sigilată în mine

Celorlalți nu le voi împrumuta

Paradisul

Voi pogorî ca norii

roșii toamna

Dar asta mai târziu

Îmbăiați în moartea ca o întrebare

Veți rămâne deschiși

Veți fi opera mea de artă

Murdară

Lumea se împarte între mine și mine

Vă scuip în zbor menirea

de cadavru

Micimea voastră e terenul meu de joacă

Ca o umbră de 100 de metri mă ridic și vă zdrobesc sub talpă,

Avortoni insignifianți

14 aprilie (Baia Mare)

o – that's my symbol.

De ieri/ viața și eu/ reprezentăm/ un cuplu finit.

Am sărbătorit îndrăgostirea împreună cu primul certificat de nebun. Cisterna existențială te înfundă în formalism și ridicolul acaparează tot ce-i mai bun în tine.

Ieri am experimentat două forme de limbaj – nocturn și gri, viabil și postum – intuind o esență, care le-ar anihila pe ambele. O nouă dimensiune, ce m-a readus deasupra norilor. Confirmarea neantului drept o contradicție gigantescă. Am fost pentru o singură zi în cealaltă parte. Din fericire, nu-ți poți construi viața în jurul paradisului.

Chef nebun de muncă și dispreț pentru tot ce mă împiedică să mă ridic. Noaptea este răspunsul umilințelor voastre, pentru că vă ascunde lașitatea și citadela ratată. Nu trebuie să dau înapoi.

să însemn bezna cu fierul înroșit

Ipocrizia este desprinsă din creația primordială. Lumea se împarte în tâmpiți și în ipocriți. Ca de obicei, trebuie să-mi scuz excepționalitatea.

Berlioz – demon ratat. *Fantastica* – simfonie de redută. Cu mâinile murdare, Berlioz zâmbește cu dumicatul în gură.

Duminică e ziua Plictiselii. În contrapunct, eșecul își reintră în drepturi. Coșmarul bleg, apoi greața începuturilor.

conștiență

conștiență

conștiență

Trebuie aprofundată extrema fiecărui sentiment. Razele înscrise în nucleu până te adapă vârtejul. Deșert până te îmbeți. Plasticul afrodisiac.

Cel mai banal verb – *a fi*.

Sunt fiecare clipă crucificată – sacrific totul pentru virtualitate.

Non-conformiștii sunt cei dintâi formaliști, pentru că au nevoie de presupoziția formei pentru a înainta.

Allegretto din Simfonia a 7-a: sârmele-țepi rup în felii sufletul meu de călău.

Simfonia a 4-a, tot de Beethoven: Golgota pentru un asasin.

Complimentele mă dezgustă: a) pentru că le intuiesc falsitatea; b) pentru că nu corespund intențiilor mele întunecate.

Călăul

E neplăcut

Să fii călău

Trebuie să iei

Multe

Decizii

Importante

Intâi, trebuie să ai grijă de tine

E greu

Să reziști

Tentației

De a te ciopârți în somn

E greu

Să eviți să treci

Drept model

Apoi, învață

Să-ți iubești

Aproapele

Exact

Ce ne îndeamnă

Creștinismul

Să-l hrănești să-l iei cu tine-n pat

Să-l ajuți când are nevoie

Imprietenește-te

Fă legături

Fără scârbă

E ultima noapte

A condamnatului

In sfârșit

Să nu-ți fie teamă

In societate

Mizeria merită

Dublul ei negru

Ascute-ți

Cu bun simț

Toporul

Exersează dansul

Fă salturi mortale

Bucură-te modest

La fiecare

Decapitare

Când se face gol

In sala circului

Așteaptă câinește

Pe lângă ușă

Ascute-ți lama

Silitor de canat

Stâlcește

Tot ce poți

Fă curățenie

De mafie (=miliție)

Ascunde-te în cadavru

Oricine cu minte

Poate face

Un bun călău

15 aprilie 1998

(la ora de engleză)

Indiferența programatică își păstrează focarul hipersensibilității inchizitoriale în tine, până când obiectul atenției este anulat prin examinare conștientă și poți cresta în jurul tău cercul tăcerii.

(ora de matematică)

Virozã – sinuzită. Cauza devine efect și efectul seduce originea. Un imens lanț vicios.

Școala – oamenii aceștia încearcă să-mi întineze gândurile. Nu vreau să mă schimb de dragul unor șobolani. Ieri eram cel mai puternic pământean. Azi, la fel. Mâine?

In muzică, în artă, la fel și în timp (timpul meu), îmi culeg din clipa în aparent-pârg intensitatea. Sunt atent înaintea climax-ului, de aceea sfârșitul va coincide cu punctul culminant.

Șarpele traversează pânza de păianjen. Consternarea e un efect: analizând-o, nu dovedim nimic.

Ceilalți sunt cu o treaptă mai jos, în iluzie; hăul meu ne desparte. Ei nu se pot cățăra până la mine – nu mă pot ajunge. Mă întreb care este secretul stupidității lor – ereditate defectuoasă, umile instincte sociale ... Negreala lor distinctă încearcă să-mi ia în posesie creierul, tâmpeala lor de marionetă se vrea agresivă. Nici măcar un adio aruncat lumii – pentru mine toți sunt invizibili. Prefăcătoria mea (adesea subconștientă) a devenit inutilă; e mai degrabă o cochetărie față de mine însumi. Nu se poate vorbi de superioritate din partea mea, pentru că sunt complet singur. Nu mai văd pe nimeni, care ar putea concura la condiția de absență – prezența formală a celorlalți nu mă deranjează pentru că ea nu mai există, nu se pretează unei denumiri. Ceilalți nu sunt morți, pentru că asta ar implica posibilitatea existenței lor: ei nu au trăit niciodată.

(ora de franceză)

Chipul îmi atenuează chinul.

Ceilalți respectă doar forma, ceea ce contează le scapă.

Forma este datoria – prin ea se neagă iluminarea. O ușoară incapacitate pentru divers dictează un fel de iresponsabilitate dogmatică. Am depășit ambele aspecte ale convenției până la indiferența față de sens.

Ceilalți, din inerție, nu reflectează asupra schimbării. Ei sunt palizi (ca faciesul meu – asemănările se opresc aici), opaci, greoi – rămân în spate. Dacă nu presupun (din respect sau intuiție) ceea ce nu pot înțelege, devin plicitistori sau melodramatici prin bănuiala emoționantă (care este preludiul disperării nerealizate) că nu valorează nici două parale – bănuială mascată de o agresivitate circumspectă.

Forma te menține în afara ta, te face să te irosești prin absurdul terifiant.

Geniul nu se înțelege și nu se apreciază pe sine din cauza indiferenței sale. El nu mai reacționează la factorii perturbanți din jur, simțindu-se străin în compania oamenilor cu față de șobolan. Geniul își anticipează practic și grațios perspectiva. O prostie care îl suge în mlaștina impersonală îi dă un puternic sentiment de vinovăție.

Nimic din ceea ce am scris nu-mi aparține, se pierde într-o dimensiune extra-temporală. Imi amintesc esența creatoare, nu perceptele formale, care alcătuiesc abstracționismul alienării. Peste opt ani mi-aș trage palme pentru tot ce se petrece în acest jurnal. Nu este vorba de progres (schimbarea pozitivă este un mit neverificat, la fel de perimat ca victoria binelui asupra răului, de altfel), ci de o cădere în geniu. El îmi guvernează esența – el îmi strigă din interior că deocamdată nu există cunoaștere, că totul în jur este minciună, poză sau fals.

Bunica mea – unul din maeștrii ironiei caustice. Ea presupune mereu ironia ca scop, nu ține seama de formă, stă la pândă să nu fie înșelată. Ea folosește ezitările sau jumătățile tale de măsură pentru a te paraliza printr-un avertisment riguros, care trezește în tine o ipocrizie sacră, dublată de furia refulării. Ea pune granițe și instituie legi. Este asemenea unui rege, suntem mereu într-un război burlesc – dar are respectul meu. Toți cei din jur spun că o

moștenesc – este o doză de adevăr în asta.

„Scepticii se îndoiesc pentru a se îndoi și se arată întotdeauna nehotărâți" (Descartes). Nu cred să existe lume ÷ m-aș mira să exist și eu.

Practica geniului: te sacrifici pentru o profunzime care te neagă, ți se refuză și ceilalți încearcă să-ți surghiunească intelectul la bazar sau în cloacă.

Forma impresionează, esența te lasă rece. Răceala aceea de necomunicat este moartea.

Dacă ceilalți se încred în forme, am să-i îndop cu formă până se vor plictisi de ea și mă vor evita.

Orgoliul sau timiditatea provin din formă – poți să fii tembel sau bișnițar și să fii egal în orgoliu cu Hegel sau Breton.

Forma provoacă dezgust, suntem mulțumiți doar corectând-o *tăind în carne vie*.

Te enervează gâlgâitul doar pentru că n-ai epuizat analiza lui completă, pentru că n-ai experimentat până la capăt scârbirea de obiect.

Când spun „mă doare capul", folosesc un limbaj (forma) care încearcă să redea o semnificație (esența), care frizează pentru mine aproximativ tragicul – celălalt poate să ignore limbajul, pierzând astfel și semnificația sa (ratează forma, ratează esența). Deci, *primo*, forma administrează esența – la fel de bine, ar fi putut-o secreta. Dacă celălalt, sceptic („de rea credință"), îți va răspunde „minți", punând la îndoială esența, el va reacționa *formal*. *Secundo*, forma este învestită cu o credibilitate considerabilă – față de esență (sau nucleu), întotdeauna fragilă, plină de umbre. Dacă în loc de a începe cu „mă doare capul", i-aș fi tras celuilalt un pumn sarcastic în față, i-aș fi câștigat atenția, pentru că forma care ia înfățișarea puterii influențează cu promptitudine. *Tertio*, forma pură este reprezentată de extravertirea animalică – ea transmite cel mai riguros esența, pentru că o încadrează în limitele puterii. In consecință, dacă stăpânești formele, nu mai ai nimic de împărțit cu oamenii.

Când ești stăpânul formelor, devii automat și autocratul rațiunii. Dacă ai înțeles în practică forma, ai prelucrat inconștient și modalitatea ta de

exprimare.

Better ain't perfect.

In aparență nu este recomandabil să devii un stăpân, pentru că acesta trebuie să recurgă la cele mai drastice compromisuri. Dar ele sunt nesemnificative, atunci când ai câștigat perspectiva axială. Sclavii orbitează în jurul soarelui.

Am descoperit o nouă formă a dezechilibrului: cea a subjugării formelor.

Absența banilor produce îngrijorare, grijă, durere. Precaritatea economică mi-ar submina liniștea, mi-ar tulbura indiferența. Pentru a fi un zeu, ai nevoie de furnici care să fie sacrificate pentru hrană. Ai nevoie de jertfa mediocrilor, care nu pot și nu trebuie să te înțeleagă, pentru că te-ar murdări cu ochii lor orbi. Trebuie procurat pe termen lung un intermediar social, care mi-ar facilita traiul material. Viața nu merită trăită dacă nu-ți poți permite luxul de a te umili. Până îți intri în mână, trebuie să te impui de la distanță.

După miezul nopții, formele rup balansul. Instinctele se trezesc, vulgaritatea gâfâită e campioană. Dorința de a ejacula în ochii cuiva, de a te afirma direct, concret. Totul se schimbă după miezul nopții. Subanimalul sparge gheața, esența contradictorie iese la iveală, ultimul ego disjunct. Noaptea roșie vine să aclame criminalul, să se încline în fața reptilei. Nu poți, nu vrei să mai dai înapoi.

Când privești cu atenție trecutul, formele nu fac decât să-ți ascută, să-ți radicalizeze ura.

In condiții de autoconștiență, nimic nu-ți poate trezi interesul.

Celălalt este un mit.

Ca să poți visa, ai nevoie de încredere. Nu trebuie să uit că visul întinează totul.

Misterul, secretul, clocitul fac dovada tendinței imaginației de a rătăci în convențional, de a se prăbuși în anodin pentru a-și extrage mizeria în continuare.

Cei care mă contrazic îmi fac o favoare. Dar cum poate un șoarece să

contrazică un șarpe?

Mozart nu ar fi nimic fără opere (deci formal), nucleul lui Beethoven îi dictează centrul tematic. Esența se despăduchează de formă, o vomită pentru a se naște. Mozart – un hedonist, un spirit fin, un senzual; Beethoven – dictatorul, trișorul formal și monstrul care face să țâșnească din focar finalul.

În fața ispitei scânteietoare, dominatoare, apără-ți trecutul.

Prietenia cu M. Relativ nesatisfăcătoare. Îmi amintește de un anumit trecut, de absurditate, de ridicol, dictatura prostului-gust, a mediocrității dogmatice. M. a redevenit plictisitor, un X jenant, o gaură în tort. Falsa relație trebuie grabnic anulată.

Zorilor negri, să le smulg laurii consecvenței mele.

Vine o clipă când trebuie să alegi între resentimente și virtualitate, între figurație și regie, între marionetă și păianjen. Când se pune problema deciziei, răspunsul este deja o revelație convențională.

Cel mai sigur mod de a transcende impasul este de a folosi otrava drept antidot.

Satanism gratuit

ești
vocile din tine
mucegaiul martir sau timpul-tampon
în șarpele mort încolțește veninul
când rage galben capacul
rămâne
printre fire și schele
o strălucire ciungă
o încenușare clocită
ca amurgul sângeriu ciumat

16 aprilie

Trebuie să ocolim, să abandonăm primul gând. Atfel, evidența ne încornorează.

Iubești doar ceea ce este mai josnic decât tine, îți place să cazi și să te târăști. Te hrănești cu slăbiciunea – îți adori instinctele și prinzi gustul vieții pe targă. Iubirea – o formă fadă de auto-compătimire.

Miros familiar în tot orașul. Greu de scos din minte. Ceva măsuri de protecție împotriva noului șobolan, omul. Genii la groapa comună, măsură ușor pragmatică.

Motiv de roman: un om urăște treptele (să ți se dozeze mersul cu bucățica, să-ți iei porția regulat, să nu uiți de zăbală), nu e prea greu de înțeles de ce. Mă rog, un nonconformist atletic se hotărește să topească (?) toate treptele într-o pantă, care l-ar izbăvi pe om de convenție, de obligația de a ține seama de regula urcatului. Un fel de coșmar absurd, pentru că nu reușește să convingă pe nimeni de utilitatea ieșirii din normă. Primăria refuză să-i acorde o dispensă măcar pentru locuința proprie (locuia împreună cu părinții – de la ei a moștenit scepticismul social), așa că insul refuză să mai iasă din cameră, să mai atingă sfintele trepte. Lumea îi propune să mai iasă (pe fereastră), cățărându-se înapoi pe o frânghie (stătea la etajul trei) – dar el refuză din orgoliu. Părinții vor să-i momească pe cei de la spitalul de nebuni, să-l racoleze pe fiu, dar acesta își procură cianură, amenințându-i că o va folosi, doar încolțit. Situația este insolubilă – părinții erau bogați; își puteau permite să angajeze pe cineva să aibă grijă de el pe viață, dar banii le veneau din rente și n-aveau destul să-i construiască un locușor potrivit. Sfârșit: tânărul moare înrăit și izolat, furios pe luciditatea sa încăpățânată.

Răul este natural – sugarul mușcă din sfârc, îl stoarce până se ofilește, ritualul fiind acceptat și încurajat.

Nietzsche – *Jenseits*, un scurt metraj despre indieni (cu Eric Schweitz), o oră din Gombrowicz. La 17, bibliotecă – neapărat Salinger, în al doilea rând Goethe și Byron. Despre Goethe trebuie să-mi găsesc ceva de bun simț – o

viziune de ansamblu a operei, cu referiri la convorbirile cu Eckermann și la psihologia/ intențiile/ germana lui Goethe. Byron – aici mă interesează motivațiile pesimismului. Eventual, ca desert, ceva despre postumele lui Eminescu.

Mi-era teamă să îmi arunc scuipatul în wc-ul inundat, de teamă să nu-și piardă identitatea.

Aldous Huxley credea că munca este un mod de a te șterge pe mâini de viață, un stil parazitar în absența trăirii. Pentru mine, munca devine, tot mai mult, postura prin care mă anulez în afirmare.

Iubești doar ce te înjosește.

17 aprilie

Antichrist

Sunt beția completă ruperea cea adevărată

Dumnezeu în patru labe rânește la tălpile mele

Febra morții dezolarea ei intactă în fața holerei transpirate

Ceea ce naște geniul se diluează

Talentul devine candid și apoi imbecil

Bolta este Haosul

Naivii hrănesc pe alții mai naivi

Sămânța opintire chelnerii forțează ușile

N-a mai ramas nimic în vid

Nimic nimic nimic

19 aprilie

Nu mă pot abține de la scris. Este singura distracție în închisoare. Disprețuiesc orice tip de morală, dar scrisul îmi pare o necesitate onorabilă.

Posed ceva de neînțeles. Mă apropii de un zid-neant în încercarea de a înțelege.

Durerea câștigă, orice ar fi. Scriem pentru a celebra durerea, care ne-a învins.

Orice respiră este prost organizat.

Dacă masturbarea în locuri publice ar fi permisă prin lege, plăcerea ar întuneca invidia și inhibiția.

Bunătatea îți roade memoria, este, vorba lui Cioran, o stare jenantă. Dar când ești bun nu te simți bun. Prin bunătate, te pierzi în celălalt, te răzbuni împotriva naturii (inocența lui Mâșkin). Celălalt va aprecia ridicolul situației, se va speria și te va refuza. Și îți va face un bine.

20 aprilie

Kierkegaard, prima parte din *Boala de moarte*, Veyne și o lucrare oribilă de Leonard Gavriliu, care mi-a stricat ziua. Un autor vulgar, lipsit de originalitate, care manipulează un limbaj de bazar, fără discernământ, un obez spiritual, un cititor de mâna a treia, orgolios până la absurd. M-a mortificat spiritual, până am reușit să-l vomez. Imbecilitatea critică este personificarea gradului zero – idiotul este o extremă a evoluției, dar în mizeria sa poate fi confundat de simțul comun cu geniul, extrema inversă – pentru că cei doi poli sunt egalizați de obscuritate. Gavriliu este dincoace de limbaj, pe când geniul dincolo, în împărăția florilor de gheață; geniul este supralimbaj, reformator, pe când un șobolan infestat nu se ridică nici măcar până la convenție.

Wittgenstein. Avea dreptate, când infera că moartea este indescriptibilă și inexperimentabilă. Jaspers aduce aceeași obiecție „șarlatanilor" lirici.

a) Nu există încă un slang mortuar, o gramatică adecvată a neantului, ci numai aproximații. Realizările artistice ale geniului existențialist afirmă disperarea vieții-la-limită, dar sunt scrise din punctul de vedere al existentului – litanii esențial îndreptate împotriva morții.

b) Cercetările mele în problematica morții vor fi scrise din unghiul opus. Mă voi stoarce de viață pentru a deveni primul filozof care privește din moarte, care descrie propria psihologie mortuară. Voi smulge cu cleștii înroșiți viața, voi lăsa moartea să pătrundă până la nivelul instinctelor. Limbajul meu va descrie neantul, va oglindi realitatea istorică și va propune ca salt revoluționar eliberarea autodistructivă.

Kierkegaard – un filozof esențial, de care nu poți fi niciodată sigur, ți se prelinge printre degete.

21 aprilie

Pulp Fiction – un film lucid despre găinăriile destinului.

Suntem, în calitate de oameni, cârtițele de sub crâșma istoriei.

Atunci când universul m-a născut pentru real, și-a concentrat în mine toată seva.

Liniștea nu poate fi găsită în afara ta. Iată principiul, iată prima cheie.

Alice în Iad.

22 aprilie

Beethoven, Mesa în Do major, *Credo*. Singur cu strămoșii mei barbari, care îl sufocau pe Dumnezeu cu dragostea lor.

Voi înfățișa un Lafcadio care să sancționeze fiecare minciună. Să mă eliberez de orice inconștiență, să ard toate resentimentele, să ciopârțesc trecutul. Să renasc *real*, într-un adevăr neîntrerupt, care mi-ar influența până și coșmarurile. Vis ca o gaură neagră, rupt de umanitate. Muzica demonului care și-a trădat stăpânul, muzica mortului care și-a abandonat zeul.

23 aprilie

Scriu și pictez direct din neant. Sunt o umbră și întunecimile nu se lasă cucerite de formă sau de sens. Din boală în boală, dintr-o absență în alta. (C. presupunea că aș fi blestemat; e puțin spus.) Acum o nevralgie intercostală care mă va ține la pat trei zile. Baschet din nou amânat. Zilele sunt insuportabile, nopțile – umilitoare. Somnul mă înjumătățește, cât îl urăscl Am parcurs ieri *American Prayer* – este o școală stilistică acolo: simbologie nietzscheană dublată de o mitologie intuitivă. Un om fin, totuși un „evoluționist". Abstinența este excesul, nu reproducerea în serie. Hedonismul este o perspectivă limitată și vulgară, ca toate formele de expresie care provin de la ceilalți. Dumnezeu este poluarea, iar eu sunt de partea călăului. Înfruntarea clasică dintre ciclopi se dă în versiunea modernă, între călăul rău și călăul mai rău. Mi-ai săgetat coasta cu un bombardament de vibrații dulci... Îți mai amintești când dansam pe frânghie, când ne plimbam pe ascuțimea zidurilor?... În noaptea aceea a început anul soarelui, anul lui Apollo. Sunt singur, am aproape 24 de ore de conștiență, chelesc dulceag și asta implică o diminuare benefică.

Viața, cea mai rea viață pe care am trăit-o, cea mai teribilă pe care mi-e dat s-o cunosc. Tortură, chin, cămașă de forță, repetiție cu zimți, mizerie.

Viața mea este cea a unui cadavru. E joc dublu – viața e mortul zvâcnind.

Femeile îmi evită privirea pentru că îmi simt ura arzândă, tăioasă, atotputernică.

iată următorul obstacol (de ipocrizie mă lecuiesc prin ascetul Lafcadio)
iată motivul psihologic
este un Iad mecanic, care ne poartă în scutece cu zăbală pe rotile
a cataloga o esență înseamnă a-i veni de hac într-un hal mercantil
dar Toți suntem Cloaca Toți ne prostituăm
Iad, iad, iad – nici un control
Decimat de impasibil. Creierul un lac de acumulare a furtunii
„oamenii vor râde de tine" ce importă? oricum sunt inexistent
Boala te face sensibil la fatalitate pentru că ea te țintuiește pe tine în tine.

Uneori neantul este chiar vesel și sorin.

Nimic. Ni-mic. Doar căpăstrul bolii.

Boala îmi spune la ureche: „De mult trebuia să renunți."

Dizarmonie. Injurături. Vad. Sfâr-șit. Șfichiuit. Curcubeu vâjâind. Incoronare. Iz-bit. Subjugat. La galere cu voi, vidanjorilorl Ab-surd. Cra-ti-mă. Mai-mult. I-d-i-o-ț-e-n-i-e. Simt tâmpenia ritmând sadic. Li-vid. Sunt un rid. Sunt ni-mic.

I have to build walls to seal what's real in my world. I hate humans. They'll never understand. They're all dead.

26 aprilie

trust = love = fall = misery

Ura celorlalți este un întăritor.

Toți ceilalți se mint. Eu trebuie să văd și să înțeleg.

Sunt ros. Ceva îmi lipsește. Un ascetism, o rectitudine, un centru, un viiid.

Catafalc

stea luminilor voastre căscate

torță ochilor aburinzi de saliva

27 aprilie

Geniile au doar instincte. E un anume iad aici.

Jurnalul lui Kafka: forma ucide forța. Cei mai mari oameni au fost *străini*.

Nonconformismul e o fatalitate, singurul mod de a-ți împlini blestemul.

O zi rea. Soare, falsă tandrețe. A dezmierda. Atrocitate.

La școală râdeau de mine. Vorbeam de unul singur. Un fel de tic: „Nu se mai poate așa."

Puțin gelos, cred. Da, gelos. Dar pe cine?

28 aprilie

Lumini. Albastrul. Lanțul cu țepi.

Nu mai e loc și pentru tine pe targă, Dumnezeule!

Secure. Supt, rotit, scaunul de tortură.

Inserție. Gâlgâit. Hohot. Surd. Poetic.

– Înghite, înghite ceasul.

– Nu mai am dinți.

limbi = lame

forme = vid

viață = lături

spermează = clismă = Caucaz = pelin

De fapt, mă dezgustă toată tărășenia asta. Prietenie, sex, colaborări, afaceri. Am nevoie să-mi urle singurătatea în urechi. Să fiu singurul om de pe Pământ, altfel nu pot înțelege nimic, nu pot trăi, nu pot scrie.

29 aprilie

Cele mai proaste zile din lună, din viață. *I so hate school.*

Beethoven, *Allegro moderato* din *Erzherzogtrio*, op. 97. Vioi – vervă în derâdere, facilitate voit evidentă. Intersensuri, schimbări de nivel. Reglaj delicat, metaforă esențială pentru hățiș. Scepticismul = contrapunct V titirez. Pierderea greutății. Zarathustra? Întortochere, potecă blamată, șarpe. Vid? O răceală intrinsecă, atitudinală. Electroșoc Izbire. Un câine vampir. *Aici*, în cameră, doar un hârâit.

Data de naștere a Antichristului e 5 februarie 1962. *Shit*, mi-a luat-o înainte.

Singura puritate este idiotenia. La început, când numele nu existau, eram magnifici, pentru că ne înțelegeam fără pretenții. Cuvintele au încărcat inutil realitatea.

Un gând nenumit ne umple cu atrocitatea sa. Îi ratăm sensul extirpându-l din esență.

Claustrofobie Strivit de mediocritate Expulzat din destin Nu mai poți scăpa de oameni Viața și muzica lor, ca o râie Ce vis –

30 aprilie

Azi e joia dinainte de 1 mai. Îmi iau liber de la școală. Singurul meu hobby: să chiulesc.

(boala = viață) = boala te ține în viață

Pe mine personal inconștiența nu mă face fericit, pentru că nu mi-e accesibilă decât sub o formă voalată, estompată, care presupune *semi*conștiența. Aici încep zbaterile, pendulez între cele două straturi de negru. Aceste momente zimțate trimit la starea de convulsii, de imposibilitate luminată. O capcană plină de durere, care, paradoxal, se aseamănă stării creative, pentru că și atunci te zbați între neanturi, între virtualitatea absolută și otrava pericolului. Ars de viu ... *Dar* respiri.

Toți sunteți previzibili. Politețea te mânjește cu plictis.

Flegmă-n gâ-ât. Predestinare?

Nemâncat de o zi. Un fel de hohot în delir. Mi-a fost dor de asta. Accidental, sunt sclavul servitorilor mei. Mâine voi sărăci de tot, am să ajung doar sclavul meu.

Viața înseamnă dezgust. Tot ce mișcă îmi provoacă o oroare sălbatică.

Centrul spart Puroi în cascade Baraj revărsat Lături în abis

Norii – ghimpii gândurilor mele.

1 mai

Mă scot din minți deopotrivă șoapta și vacarmul.

There's no turning back.

Evidența evident înșelătoare.

Dumnezeu este definitiv descalificat, este subalternul nostru, de care uneori ne e milă.

Mă tentează să ard *Caietul Roxanei*. Stilul e mizerabil, nepretențios și naiv. Totuși, nimicnicia îmi dă un sentiment de orgoliu.

Lucrat azi 20 de ore.

Nu mă mai suport. Sunt prea mult.

De ceilalți nu sunt interesat, contează prea puțin în sistemul meu. Instinctual oamenii îmi provoacă scârba, o greață copleșitoare – trebuie să mă feresc de aerul lor viciat, murdar, libidinos.

Oriunde merg, să sparg viața ca un buboi.

moartea absolută = moartea care neagă absolutul

focule, desfă-ți picioarele îngemănate

lasă-mă să-ți ling vaginul cu cleștele

Indistincție *adiaphoría* Limbă Flegmă Intestin Fecale

al patrulea antihrist = ultima latură a rombului

2 mai

fac eforturi mari să mă diminuez

Ar trebui să ne cerem scuze pentru nedreptățile pe care le-am suportat cu lașitate stoică. De exemplu să-i trimit Roxanei o scrisoare cu scuze pentru suferința cu care m-a îndestulat. Intr-un fel asta ne învață și creștinismul și nici n-ar fi așa de rău, numai că preoții ne sfătuiesc să mimăm.

Moartea celorlalți e o bucurie. Trebuie să învăț să mă distrez și la a mea.

Proiect de greață universală

Vara

tentativă de tampon

câștigă perversiunea coaptă prostituția fierbinte

Pe stradă

te împiedici de îndrăgostiți

gurmanzi voluptoși încetiniți

băloși ca niște fructe scoabe

arși de mizerie

îmbălegați în propria lor sudoare

frizați de sifilis

altfel cuminți

Morți vii

stau și ei la coadă

se gudură se ling peste față își dau importanță

e cumva duminică?

sărbătoare?

se dă mai nou drumul

la cei prelucrați în penitenciare

sau la casa de nebuni?

3 mai

di caprio is my rimbaud

Totul este infinit de fals.

I am God = sunt capăt de ființă

M-au trezit pigmeii tocmai când discutam situația cu țarina Rusiei, urmașa lui Lenin.

La 12 ani dedublat, la 14 palid, la 16 nihilist.

cadavre cadavre cadavre = evadare evadare evadare

Femeile dau dovadă de prea puțin bun simț, în schimb te pistonează până obțin reacția dorită. Pentru a ne dovedi vocația pentru liniște ar trebui fără prea multe discuții să le spânzurăm de limbă.

The One, *Unul*, este un cuvânt prea slab; el a servit până azi perpetuării lividității și platitudinii divinarde. Am nevoie de o proiecție pe măsură, fugleră-toare, neagră.

Formele pe lângă esență sunt ca lanțurile pe lângă bici. Formele paralizează, esența trezește. Formele ucid, esența calcă pe moarte. Esența ține de un tip special de revelație care întunecă totul într-o supralumină orbitoare.

Formele ar trebui să țină esența în frâu, s-o sigileze într-un apogeu catatonic, dar asta ar însemna ca formele să acționeze instinctiv esențial, să se comporte în sfârșit anticonvențional, anti-formal. Formele nu pot să depășească un anumit tipar, fiind condiționate, admise universal dintr-o slăbiciune pentru inerție. Forma este izvorul murdar, fântâna puroiată. Lumea nu mai există pentru că este falsă, absurdă, represivă, insignifiantă, fadă, reducționistă.

Cioran scrie dintr-o perspectivă absolut formală. Privirea lui nu cade în afara realității. De astăzi trebuie să huiduim din temelii iadul reptilic, extraesențial al aparenței.

Lumea nu va oferi codul Realului, cheia vieții – pe care azi o posed, iar leacul ei îngrozitor mă sleiește – dacă nu o amenințăm cu moartea. Clipa vieții atinge extrema totală în absolutismul intensității mortuare. Pentru a ne simți

vii, trebuie să dăinuim o secundă extremă. Moartea este libertate absolută, moartea deschide lumea care *este*. Moartea este totodată capătul senzației și senzația pură. Moartea este centrul sau antiteza triadei. Celelalte raze sunt viața la limită (boala, disperarea, chinul) și crima (îi tragi vieții gluga peste cap ca un demiurg).

Trecerea dintr-o realitate triadică în alta este un salt mortal, tradițional o imposibilitate pentru muritor. Ne sabotează morala? Să bem atunci pentru mortificarea ei eternă. Să coborâm în abisul ascuțit, să înveninăm limita. Să teoretizăm logic crima.

Să nu simpatizăm cu absurditatea solară a lui Hegel.

Camus a practicat prostituția de laborator, cea mai profitabilă pentru un psiholog. Cioran a intuit că scriitorul francez era predispus la mediocritate.

Subdimensiunea. Eu sunt prelinsul Anonimul Vidul singur.

Trebuie să-ți imobilizezi mâinile și să te imolezi. Să te omori până simți că te naști. Să fii numai furie.

Reacția la durere acută este mecanică. Te retragi speriat de intensitate, stimulii te ard. Odată recunoscută, durerea capătă un aspect plat ca o linie orizontală. Este mult mai interesantă – chiar esențială – înainte de a fi captată de creier.. Fragmentele de clipă când durerea te pătrunde ca o săgeată de întuneric, ca un strigoi orbitor de pe lumea cealaltă, străfulgerarea aceea te expediază la jumătatea drumului dintre chin și paradis.

4 mai

Gratii

La olimpiada de la Călărași o să-l iau doar pe Hegel și caietul acesta.

Mă uit la fratele meu, Omul, ca la un deșeu periculos. Dacă îl las să se apropie, contemporanul meu mă împute, mă contaminează ca un *zombie*.

5 mai

Dependență de libertate și de sânge

Cioran, o nulitate de geniu

Soarele

Învăluit în transpirația mucegaiului

Definiția lui Mișu: gogoman chiftelic

Din toată opera lui Sebastian, semăn cel mai mult cu Adriana

Tiamat, *Scapegoat*. Doors, *Alabama Song*. Brecht & cabaret.

Hegel = principe tautolog

Identitatea aparențelor depășite

Hegel, ca Buddha, a crescut până a dispărut

I have to quote myself again: „*God is dead – so let's bring him back and kill him again.*"

I am God's madness, his Darkest vampire.

Plictisit.

Mai plictisit.

Și tot așa.

Rânjetul concav al manechinului. Buza de sus împânzită de viermi.

Luceafărul a murit/ Gelul are miros de spermă/ Prăștie/ Schumann/ A Patra în Re

Verdi – muzică de aprozar sau pentru excreție.

Orice cuvânt e o minciună, orice lingușire o grimasă a vidului.

Dacă n-ar exista acest Jurnal, m-aș simți ca o pasăre moartă.

6 mai (Călărași)

Sunt — încă — îndrăgostit de Roxana. Ceea ce este irelevant. Prima dragoste ratată mă va însoți toată viața ca un cadavru ascuns sub pat. Și este mai bine să-i accept cu seninătate compania refulată (care nu mai recade în subconștient, coboară în interior ca o inimă canceroasă, ca un vid hemoragic) decât să trăiesc mereu cu amenințarea șocului, a ghilotinei care mă înjumătățește mereu.

(a intrat un mitică cu pretenții de conversație în cameră, un pigmeu trădător, o clismă falsă, un pneu de vacanță. va fi interesant să scap pentru o clipă de Roxana și să inspir magma puroiată a futilității.)

Roxana există, nu pot s-o neg — e realitatea unui coșmar. Dar nu are importanță, acum știu: de fiecare dată când voi fi absorbit de atmosfera neagră a unei camere, de timpul vid, să conștientizez, clipă de clipă, dublul retras – nu voi fi singur.

8 mai

Cred în existența lui Brahms.

Raskolnikov: bumerangul criminalului este cadavrul.

Peste o zi iadul va părea o plăsmuire, un reziduu conceptual. Azi mă zbat în plămânii lui.

Concertul pentru Pian Nr. 1 de Brahms: norul meu negru.

Câteva minute înaintea concursului. Mi-au scris greșit numele: *Bolera Ștefan*. Holeră sau, mai degrabă, bolero?

(după concurs)

Am să ies al șaptesprezecelea (am scris 17 p.) sau mai degrabă, al treizecelea. Nu-mi pasă, nu am dat ce aveam mai bun în mine. Comisia încurajează mediocritatea. Eu am scris mediocru pentru mine, totuși e prea mult pentru ei. Din punct de vedere filosofic, eseul e o reușită aproape certă. Stilistic, am fost nul. Prea multe compromisuri. Mi-am zmuls focul și l-am înhumat în mlaștină.

Din relațiile sociale ieși întotdeauna împuținat.

Creștinii suferă de dogmatoză.

Aș vrea să fiu singur pe lume. Singurătatea, adevărata mea vocație.

Sunt refractar la străini. Publicul să-mi lingă cizmele.

Îmi place să fiu confirmat, dar nu de proști. Și proști sunt cu toții.

Umilința ar fi idealul – iată un aforism chel.

Liniștea lunii de cimitir
Iarba întuneric ghilotina catafalc
Reținerea în scântei sabotaj
Filtrul viața, cultul nebunilor
Mirare totul e invers proporțional
Eu când greșesc o fac cu aplomb.

„Asta se întâmplă rar și nu s-a mai întâmplat." (Zaharia)

Zaharia – un instinctual, un tătar. Toți cei pe care i-am întâlnit îmi par falși pe lângă el.

Deși detest femeia, sunt iremediabil atras de ea.

Sunt bolnav, dar mă simt bine: boala mă roade plăcut.

Atâta vorbărie gratuită, atâtea cuvinte despovărate de sens.

Nu accepta complimentele cu recunoștință pentru că nu există nici o legătură între sentimentele tale și părerea celorlalți despre tine.

(după premiere, locul 7 cu 84.70)

Am redescoperit cu stupoare că sub masca psihotică sunt timid. Am văzut azi o tipă superbă, căreia nu părea să-i fie scârbă de mine, dar mi-era jenă să vorbesc cu ea. (Nu știu cum să ating o femeie. Aș vrea s-o mușc, s-o mănânc.) Era o brunetă, tunsă scurt, față ovală, obraji albi, ochi verzi... Eu sunt mai urât ca o rață. Neras, cu păr în urechi, ochi murdăriți...

La mine subconștientul e pozitiv. Rațiunea, restul de 85% din analizatorul mental, e ură, furie, instinct.

(în tren, spre Ploiești)

alcoolul lacrimilor neplânse

10 mai (baia mare)

build a new religion under the name adiaphoría

Doar ura mă ține din când în când treaz

În muzică nu există alternative: totul începe și se termină cu Beethoven.

Toate gesturile mele se leagă indirect de lepădare, dezicere, rupere.

Ceva profesoară (mică, brunetă, se dădea la Alin și chiar la Alex, un bleg din Iași) a propus în cazul meu un exorcism. Așa da!

Poezia mea este o limbă, iar eu cleștele ei înroșit.

Baschetul rămâne viciul nr. 1.

Doar furia mea mă unge. Cei din casă sunt niște temniceri șireți. Eu vorbesc, eu ascult, eu fac. Ei aprobă și râd pe la spate.

Gândurile mele sunt prea intense, prea pure, pentru a fi expuse în public.

Conștiința până la scârbă – iată titlul potrivit pentru un studiu despre budism și nihilism.

Lumea e moartă. Formal trebuie să mor și eu. Să-mi trec sistemul prin trup. Altfel nu voi învăța niciodată să mă sinucid.

Singurătatea este întregul.

Sunt imprevizibil pentru mine însumi, pe ceilalți îi șochez.

Trebuie să mă controlez, să nu mai întârzii la ore. Asta-i dă profului un oarecare avantaj moral și nu vreau să fiu dependent de mărinimia sa. Scârbavnic e și profu', un jandarm grosier de penitenciar.

Trebuie să mă extenuez mental înainte de somn ca să ucid total posibilitatea visului.

În dimineața aceasta voi muri. Cinci minute în fiecare zi. Stările mediocre – să mă feresc de elel – plăsmuiesc viața: ca o chiftea feliată, ca o osânză, ca o mirodenie băloasă. Trebuie să scot toată mizeria din mine.

Moarte Moarte Moarte Moarte Moarte – ca un fel de igienă –

Moarte Moarte Viața este vid

11 mai

„Și tu ești la fel de setos de viață ca Hemingway!" mi-a spus odinioară mama. Ca să vezi!

Formal, visul este vecin cu moartea. Atfel nu-mi explic pofta matinală de soare și oroarea umbrelor.

Am nevoie de concret cum am nevoie de aur, de sunet, de numen.

Mirarea este apanajul spiritelor mediocre. Circarii și mârlanii sunt posesorii acestei lumi. Ei se miră din pricină că nu s-au mirat îndeajuns. Mirarea autentică trece neobservată.

Cioran: stilul lui exprimă cel mai bine neîncrederea. El singur s-a presimțit ratat.

Dușmanii se chinuie să-mi făurească un destin. Mediocritatea pozitivistă („eu nu-l văd pe Ștefan așa de negru") încearcă să mă salveze. Totul ca într-o comedie macabră, pe care nu o cred în stare să mă afecteze. Irezistibil atras de grotescul ei. Într-un fel mi-e milă (l-aș mântui cu plăcere prin crimă) de profesorașul acesta absurd, care face tot posibilul să mă dea afară din școală, să mă expulzeze din coteț. Fraze demne de o antologie: „Eu cred că suntem cel puțin egalii săi în inteligență, dacă nu chiar superiorii lui, prin demnitatea cu care ne adaptăm normelor." Ratarea destinului (abandon școlar) e o chestiune prea normală ca să mă privească. Astăzi trăirea e minciună. Păstrez excesul în mine, țin surplusul de lavă ferecat.

Hai să nu mai facem pe îngerul. Îl urăsc pe acest dobitoc, vreau să-l muște de gât pe handicapat. Îmi irosește timpul de lucru și am nevoie de tot mai mult. Am nevoie de liniște. Cu cât îmi pasă mai puțin de ceilalți, cu atât sunt mai căutat. Nu înțeleg de ce. Dacă aș avea mai mulți bani, nu ar trebui să mai am de-a face cu oamenii. M-am convins demult de scârboșagul lor insistent. Deci trebuie să-mi *finanțez* singurătatea.

(parc)

In materie de mine nu se pune problema progresiei. De la început știam totul: acum practic mai intens ceea ce bănuiam dintotdeauna. Nu este nici o

satisfacție să repeți, e chiar plicticos. Acordul și obsesia au fost supranume iluzorii pentru tautologie. Nu-mi dă nici o satisfacție să formalizez ceea ce înainte scriam direct din esență, din inimă.

Cei din jur – o parte din profesori, 80% din clasă – se străduiesc să mă vomeze din societate, să mă salveze din mediocritatea condiției de licean. Dacă voi fi dat afară, am șansa să zdrobesc sistemul. Singur aș fi perfect. Singurătatea merită plătită în sânge: să-i scoți pe ceilalți din tine, să te lățești prin întunecimi perfide, prin magnificul haos.

Mediocritatea ambiguă, complexă a celorlalți. Până azi m-am tradus în limbajul lor, de-acum să mă inventez pe mine.

Pentru mine nu există alt sfârșit în afara sinuciderii. Nu știu cum și cât pot s-o amân.

Death is and it's gonna be my first love.

Beethoven și eu. Ăștia suntem toți.

12 mai

Dacă nu te sinucizi, îți ratezi destinul.

Dependența de moarte se manifestă prin așteptarea ei.

Sinuciderea, singura revoltă împotriva horcăitului.

A Noua de Bruckner, sobrietatea vidului.

Moartea, dragostea mea.

Viața = ceartă cu viața.

My role model, Shaq.

Directorul s-a mirat când i-am spus că am de gând să promovez. Dacă rămân repetent, trebuie să mă angajez.

Dirigintele și profu l de fizică sunt prieteni. Despre cel din urmă se spune că ar fi violat o corigentă virtuală.

au gibet noir, manchot aimable

dansent, dansent les paladins

ciung șireang sardonic întuneric

cavalerii crimei țiuie în spasm

Pantera, *Drag the Waters.*

14 mai

Trebuie să-mi incinerez râia, să scot tot omul din mine. Prin suferință voi topi mediocritatea, slăbiciunile, pozitivismul, bolile, idiotenia. Să mă stârpesc. În fiecare dimineață să-mi tulbur inconștiența. Să-mi depoluez somnul. Merit să mă ucid. Somnul te ghiftuiește cu unsoare, te acoperă cu spurcăciune. Somnul este cupola morții, sânge din sângele amorțelii.

Trebuie să sufăr. Să caut suferința. Nu-mi iert că sunt aproape echivalent cu oamenii.

Prea multe în comun cu omenirea – de pildă instinctul de necontrolat al urii, al foamei, al crimei, nevoia de somn, auto-falsificarea și corpul strict uman. Vreau un trup de zeu și ochi-satâr. Apollo, să mă dăltuiesc în tine. Să sufăr, să mă transform.

M. – o curvă stupidă. Îi datorez o ironie. Până atunci să-i torn glume, s-o adorm. Stau la prag cu toporul.

Neantul îmi ține pixul în mână. Neantul îmi controlează încheietura. Când moartea mă ține în palme sunt ca un fulg.

Lumea a fost creată pentru oameni singuri.

Dacă pier vreodată va fi doar din neglijența sau ușurința celor care mă iubesc. Doar că nimeni nu mă iubește. Nu merit să fiu iubit. Ce-s prostiile astea? Oricum iubirea miroase a moarte.

Sunt tăios ca un înger. Și chiar dacă am ucis sau voi ucide n-am făcut încă rău nimănui.

Privește-te ca pe un purice! Simte-te umilit că exiști.

I am Sardanapalus. I am Manfred and Oscar of Alva.

Sine cioranian
(26 mai - 6 iulie 1998)

26 mai 1998

In drum spre casă, senzația penibilă că mi se înjumătățește creierul. Creierul se automutila, își reteza coada. Clipoceau vârfuri de carne. Toamna trecută, la tuberculoși, cineva își scuipa plămânul. Ferăstrău pentru puncție lombară. Ritmul trecerii, ritm de cuțite. Acasă. Nemișcare. Rezemat de ușa unui șifonier, privesc lumânările. Seară, convenționalisme, curățenie. Plimbarea estompată. Liniște. Ataraxie. Ritmul morții zvâcnește ca o amenințare. Cu moartea n-o termini niciodată. Plictiseală.

Am de lucru la franceză.

Curat cu aspiratorul?

Exhausted. Encrypted in darkness. Dreams of murder. Slaughter. Death. Wings of reality light up my sleep. I want to kill.

Mă sabotează cu toții. Viața mea, direct în coșmar. Colțul râncezit de umbre. Vasul fără nume. Scârbit prin deriva scârnăviei. Un ocean de fecale. Aburi, clocot, nămol, vise. Înfloriri în gunoi.

Respecți doar mâna care îți învinețește obrazul.

In casa asta trebuie să țin post pentru o zi ca să fiu servit o dată acceptabil.

N-am nici o importanță aici. Sunt ignorat sau evitat. Și de cele mai multe ori, *sabotat*.

Reject the cure/ Killed my sun.

Atât timp cât sunt bolnav, nu voi putea practica intensiv un sport. Îmi repugnă să mă îngraș, să rabd foamea fără motiv – nu trebuie să mai pun nimic, am cinci-șase kg în plus. 70 de kg este greutatea mea ideală. Vreau să mănânc bine și să practic baschetul 6-10 ore/ săptămână (sau culturism, atletism, box). Deci, prioritatea numărul 1: rezolvarea sinuzitei. Nu mai am nevoie de iluminare (rinoscopie), trebuie să mă eliberez prin mine. Cure de sare, plimbări, regim. Dacă mă țin de program (1-2 x sare/ zi), până la 15 iunie pot să las boala în urmă. N-am nici o încredere în mine. *Foreverfailure.*

Eseu pentru W.: speranța este un ticăloșag.

27 mai

Expediat scrisoarea lui Zaharia. Femeia de la poștă nu mi-a răspuns la „mulțumesc".

Midnight. Feeling ugly. Să-mi cumpăr un elastic pentru păr. Nu mă simt prea bine. Blaga mi se părea interesant, teatrul său m-a intrigat. Unii țin morțiș să-l anuleze. *His poems were a punch in my face. Unconsciousness drives me mad.*

Un sforăit scârbos. D. doarme ca o caracatiță. Cât îl urăsc. I-aș deschide în somn jugulara, l-aș ciopârți pe negândite. Mai e mult până la crimă? Încep să mă plictisesc. Ajung la fel de rău ca Cioran sau Nietzsche: mă țin după coada mea, chinui cercul.

Sunt o floare strivită, apoi oferită morții.

Convorbire absurdă cu un coleg puțin cunoscut. Avea degete puternice. Ar fi maltratat pianul, i-am spus. Insensibilitate.

Matematică. Simetrii firave. România derizorie. Dirigintele mi-a atras atenția că îi datorez o bere. Complacere. O țară care nu te pregătește deloc pentru viață. Ideea nu există. Imaturitate. A lihni.

Mama lui S. – o bădărancă. Mi se face scârbă. Tot dă târcoale clasei, o șerpoaică în călduri.

La școală, cinci ore de lucru. W. – nervos. Prea implicat. Eu sunt șeful aici.

„Din flacăra purificatoare a suferinței țâșnește brusc, ca un fulger, negația vrerii de a trăi, adică mântuirea" (Schopenhauer). Unghiurile diferenței. Amfibolia. „Sur l'aridité de sa vie, Salammbô faisait comme une fleur dans la fante d'un sépulcre." (Flaubert)

Sunt un coșmar pentru mine, un vis negru. Pe deoparte trupul acesta senzual, fin, prin excelență instinctual, pe de alta diavolul masculin, sobru, rece, intolerant, taciturn. Inexprimabil. Sunt o gaură, un vid. Ceilalți nu mă vor înțelege, dincolo de zidurile mele nu mă vor găsi niciodată. Monstruos. Lumea crede că sunt extravertit, interesant, nihilist, rebel – lumea reține doar formele. Vorbele mele nu mi-aparțin, mi le fură ei, cei care mă ascultă. Sunt un mister

pentru mine însumi. Exasperat că ceilalți sunt lihniți și căsăpiți de truisme, de fals. Sunt dublura mea și neantul. Ceilalți mă mint doar.

Lucrurile care contează cu adevărat trebuie executate cu indiferență.

Toată tărășenia asta cu școala mă obosește. Frânturi de lumină electroșoc *desire* oameni cu sifilis pe buze grătar testicul. *Fire up the seal*. Ceilalți mă văd terminat. La sala profesorală se vorbește doar despre mine. Vis arămiu. *Shadow rip me off*. Disprețul meu e un șarpe o molimă un cancer. În prezența mea oamenii devin deodată falși, neliniștiți, nesiguri. Îi ignor și ei mă iau în serios. Lumea mă ocolește, eliberându-mi calea. Sunt singur. Nu mi-e destul, vreau să fiu singurătate. Am nevoie de vid cum am nevoie de bucuria morții.

28 mai

Am luat decizia de a mă ține departe de școală și mă simt dintr-o dată mai bine. *Fuck my problems, I am free*. Presupusa mea meningită – doar o insolație. Idolul meu – Mâtho. Am dormit bine. Cam 10 ore. Sunt ca nou. Trebuie să mă țin departe de convenții. Și acum să atingem o problemă esențială: cafard-ul. Plictisul meu se naște din semiconștientizarea jumătății de măsură. Sursa plictiselii și a oboselii este dezacordul. Lucrurile mici te îndepărtează de la acțiunile importante (scris ÷ citit), iar acestea te înstrăinează când nu le faci din instinct. Deci, fute necesitatea, urmează-ți instinctul, impune-ți ritmul. Nu fi practic, fii genial în practică. Trebuie să potențezi la maximum pauza. Să faci exact ceea ce simți. Să-ți urmezi instinctul criminal. Nu trebuie să faci niciodată ceea ce trebuie. Ritmul e totul. *Push your boundaries but only when you feel like it*.

Ieri – o zi de excese. 4 ore de baschet, 10 ore de lucru (din 14 posibile), 4 sandviciuri la cină, 10 ore de somn. Extenuarea a ucis plictiseala. Extenuarea a ucis boala, dar plictiseala a rămas. Probleme cu sinuzita. Niște furuncule pe gât. Să mă spăl cu sare. Cei care fac munci grele trebuie să învețe să le execute și pe cele ușoare, altfel nu vor fi niciodată mulțumiți. Mai exact, altfel alienarea este o certitudine.

Despre falsitatea istoriei. Numai exagerările fac carieră. Ucide hiperbola, care te dezvață de realitate.

29 mai

(*allegretto* de Beethoven, Simfonia în la major)

Trebuie să fac rost de *Aurora*. Mă obsedează acest titlu. *To be read at a mountain trip*.

Atunci când ți-e scârbă, știi.

Cei care-mi ruinează somnul, fie blestemați.

De azi – înainte de culcare sau în timpul zilei – serii de 20 de abdomene (pentru corectarea cocoașei din față).

Aluniță – fecală care mă face monstruos. Să-mi las barbă – dar alunița e o cloacă păroasă.

După-amiază, baschet cu M. De data aceasta e sigur.. Imprăștiere chin creștinism mecanica iadului oameni, mașini, săgeți. *No place to rest* platitudine fiecare tinde Aneantizarea – sigiliu Dar nu mizeria circulară hora vidului linghișpirul adipos Mă plictisesc aceste seringi goale Siluite de Nor senin atenian sterilizat de poluare.

Școala golită respir ușurat.

30 mai

Dumnezeu nu este mort Cadavrul pute a vietate.

31 mai

Vreau cu disperare să-mi interzic orice defulare în sport până în 4 iunie. Lipsa mea de consecvență, slăbiciunea mea. Vara mă domină, vreme superbă, cum n-a mai fost. Iubesc vara. Ascult Berlioz, *Songe d'un nuit du Sabbat*. Manfred? Căldură. Azi, la Izvoare, *ice storm*. Serile sunt raiul. Luna ține cu mine. Sunt moartea, sunt sfârșitul. Mâine am de lucru, trebuie să învăț la franceză. Seara, de la 9 la 11, recapitulare la fizică. Mâine am lucrare la universală, astă-seară să-l repet puțin pe Novalis. Joi prima zi de vacanță și prima finală Pacers – Bulls.

1 iunie

Semiconștiența pauza găurilor (umplere), conștiența abis (cufundare). Versul „din tainiță în tainiță/ schimb căldura cu căldură" simulează puterea inconștienței – o trecere printre goluri sau poate o revărsare. Conștiența e căutare, mușcătură de vampir, hăcuire, pedeapsă. Pentru ochiul interconștient, semiconștiența și conștiența sunt confundabile. Durerea este dumnezeu, îți joacă feste.

Ura temperatura urii ura nu este absolutul ci firul ascuțit al reducției. Absolut o mlaștină grohăit de flori. Ura mă salvează de la vis e neantul meu lumina mea. Ieri eram fericit orb viu instinctul, simțul este totul idealul în instinct. Niciodată. Acum aș ucide, dar mă opresc considerații de gradul al doilea, de genul viitorul meu, finala NBA în închisoare, labilitatea, eczemele. *Cartea amăgirilor* proastă calitate dar geniu. Cum nu sunt eu toporul lumii Ura centrul meu de greutate Mă trezește lumina urii Dragostea este închisoare Ura prăpastie

Templul dragostei pentru bărbați și femei urâte. Restul se prăjesc în pasiune. Me & R. un cuplu? Homosexualitate, androginie, satanism.

Lumea se lasă infestată de insignifiantă Telenovela unui WC public Dileme minore Lumea este feminină Judeci oamenii după trup sau după minciunile lor.

2 iunie

Când m-am așezat pe bancă, era să mă prăbușesc pe spate. In clasă, responsabila cu manualele mi-a împânzit banca cu mormane de cărți. La fizică, puțin scandal cu M. și A. Somnolență. O zi începută și continuată prost. La istoria SUA sunt paralel – trebuia să facem un referat despre Pop Art. *I was too bored to do it*. La istorie, directorul mă sabotează (crede că seamăn cu Patapievici) – nu am nici o notă în oral – nici pentru *Călărași experience*. Astăzi, în program – NBA Jam (după doi ani de căutări), Flaubert, Rimbaud, două ore de matematică, un tur de o oră să încerc bicicleta. In continuare, iadul.

St. Antoine – finalul nu m-a satisfăcut (capitolul 15 din *Salammbô* a fost ratat, de asemenea) Figuranți teatrul absurd și Flaubert *the jaws of murder* absurdul aneantizat de absurd. Absurdul axis mundi. Absurdul viața horcăitul fulgerul ultima împărtășanie masele fac istoria Idealul să-și străpungă timpul să-l mestece să trăiască viitorul Virilitatea idealului

Calculatorul nu e suficient de puternic să încarce NBA Jam. Deodată nu mai am chef de nimic. Mizerie Absurd Oboseală neagră

Apropos, am văzut pe R1. Se îndopa cu înghețată, nu cred că m-a văzut. Mi-e scârbă de ea – o greață emoționată, elaborată. Ah, cât îi urăsc pe toți. Pleiada de căcănari deschisă de H., B., C., tata, mama, bunica, mâțul, A., L., G., V., M., Michael Jordan, Karl Malone, Eisley, Stockton, Michelangelo, Condor, Bono. Plictiseală imensă. Hedonism Scursoare.

Aș vrea să te fut în orgoliul tău Să-mi bag pula în tot ce înseamnă R. Să te dărâm ca pe turnul din Pisa Sărutul morții e negru Cald ca un șarpe Drept ca o stâncă Sărutul meu e un bisturiu Soarele sângerează în eclipsă

„Aș vrea ca stropii sângelui meu să țâșnească până la stele, ca oasele mele să mi se rupă și nervii să mi se dezvelească." *(St. Antoine)* to Blecher, Iacobescu, Iov, *lepper messiah*

Autoflagelare, *self-inflicted hell*, misery & pride My life is Desert

1. stropii sângelui – stele – eternitatea durerii, închisoare cosmică (inversul imaginii eminesciene „patru scânduri"), agorafobie *rain with toads Blood &*

tears are dirt they infect the wounds that bleed pus Puke tar We slither in darkness And nobody will cleanse us

2. oasele rupte – ego pasiv: cere menghina – vastitatea este castrată – o creștere și o anulare consecutivă Dar o aneantizare în sânge

3. nervii dezveliți – a) exhibiționismul profeților melc (martirii își purtau asupra lor dovezile); b) oxigenare a rănii, recunoaștere a intensității – chinul forjat – *searching for a double* Comuniune cu universul criminal *step-brothers in pain Lunacy in a dream*

Nu sunt identic pentru două zile consecutive. Mă chinui sub otrava dublurii. Sunt obligat să-mi cauterizez rănile. Alienarea = neîmpăcare (sursa megalomaniacă a absolutismului meu – nu știu să maschez compromisul).

Confirmarea este absolutul sinucigaș al îndoielii Verificarea delir psihotic Tot ce stă dincoace de intuiție frizează ratarea

Dacă ai procedat în mod inconștient corect, înseamnă că n-ai procedat corect (pentru că ești privat de orice sentiment victorios de satisfacție)

Arde jumătatea de măsură

Drive yourself mad

Să-mi ling cu ferăstrăul clitorisul nervilor

Vreau să-mi tatuez pe frunte *oroare*

Un compliment scos în evidență este anulat

Trebuie să învăț de la simboliști (dar n-au exagerat ei copios în ruperea, evaziunea lor sugestivă?), de la Mallarmé, Poe, Baudelaire, Verlaine inițierea și decadența – să sugerez firav să las nuanțele să vorbească

umbrele

să nu mă repet, decât în mod supraconștient (Beethoven, Freud, Adler, Jung, Beckett obsesia depășește repetiția) Să exprim absolutul fineții Trebuie să iau lecții să fiu un univers de metamorfoze și dedublări Perfecțiunea și ceva în plus

Aproape două ore de matematică Senzație vagă de leșin Creierul ca un piept care tresaltă de viermi Imperfect incomplet alienat Pasăre ucisă Trebuie

s-o rog (cât detest cuvântul acesta) mâine pe R. să mă ajute la copiat La lucrare am nevoie de un 4, de 5 ca să fiu sigur Dacă iau 10, scot media 5 – dacă iau 8, îmi iese 4 Ar trebui să fac rost de-un 8 ca să-mi sabotez preventiv sabotorii Sentimentul tâmpelii, al lipsei de utilitate

Jenă suprafirească față de omulețul scârbos, puturos, țărănos, libidinos care este T Dragostea mea absurdă pentru toți ratații Ar trebui să fiu mai narcisist dpv mental

3 iunie

„you plant demon seed you raise a flower of a fire"

Școala Iadul olfactiv

Ultima săptămână de școală Aproape c-am scăpat din iad Am dormit patru ore după-amiaza Mă simt obosit *My byke is ready I can go wherever I want Hopelessly tired* Intrat în parc ca un rege în Săsar mirosea a holeră N-am să mai trec pe-acolo Sunt nervos Am nevoie de o iapă în orașul ăsta nu sunt curve? Am 15000 la mine Să mă mulțumesc cu un Pepsi Max *I love the loneliness of tight streets* Mâine termin *Par le champs* și iau o pauză de Flaubert îmi fișez și Cioran, reiau *Măcelul* – în mai puțin de 30 de minute sunt liber de convenție Plictisul și mecanicismul școlii Nu mă puteam concentra reciteam de trei ori un pasaj și nu înțelegeam nimic școala te transformă într-un zilier Am nevoie de ritmul meu Trebuie să înapoiez toate cărțile la bibliotecă R. spunea că are să se uite la meci R1 are mutră de popândău, hârciog sau cârtiță Nu mai știu cine sunt Cum să scap de plictis Nu forma era de vină trebuie să închei ce am început apoi cross-roads întotdeauna să forțezi răscruceal Écartèlement

4 iunie

Nu pot să-mi imaginez ceva mai josnic și mizerabil ca bârfele femeilor. Tupeul pizdelor îmi răscolește vanitățile. Am pus-o pe R. să-și ceară de 2-3 ori scuze, după ce mi-a spus „boule". De fapt mie îmi plac insultele. Merit să fiu înjurat, sunt o cârpă. Mizerabil vicios, enigmatic ca un cur lipsit de păr. Am o vagă presimțire că voi pune mâna pe R. Dar tind să fiu nepăsător cu instinctele mele (aș vrea s-o fut, asta-i tot), indiferent la farmecele ei. Are sâni buni, i-aș da o muie. Plictisit de povestea cu normele morale. Fiecare femeie cât de cât ok se crede posesoarea oficială a raiului. De unde atâta autoiluzionare... 1. tradiție; 2. conformism instinctual; 3. rivalitate sexuală. Pe curva aia bună dintr-a 12-a o cheamă R2. Am schimbat azi niște priviri disprețuitoare, malițioase, orgolioase. Cred că și ea se simte un as în domeniul ei. A. are un corp frumos, echilibrat, puternic. *She'll make the best kids.* Îmi place și de ea, dar cred că e cea mai prefăcută din clasă. Și nu cred că aș vrea să văd cealaltă parte, de Erinie postcreștină plângăreață. Societatea europeană încurajează un ideal feminin injustificabil. Ar trebui toate bătute și ținute la carceră numai cu pâine și apă. Anodinul lor, linearitatea, misticismul sunt plictisitoare la maximum. Nu-mi amintesc când am văzut ultima oară animale atât de proaste. Amoralismul femeii, incompletitudinea ei congenitală.

O completă nepăsare față de viață, față de legile și convențiile ei. M-am săturat de tot ceea ce încurajează legătura dintre mine și această societate infectă.

Azi mi-a revenit cumva gândul la clasele 5-8, la coridoarele întunecate de la Lucaciu, prof. V., M., R3, I., A., ce timpuri grele, apăsătoare, ce subterană. Îmi închipui că am să fiu nefericit toată viața, dar niciodată atât de trist ca înaintea nașterii. Când îmi privesc acum the *little life before (death) consciousness* am un sentiment de pierdere, irosire, minciună. Nu înțelegeam nimic din artă, trăiam de pe o zi pe alta, dar plângeam în fiecare seară înainte de culcare – atunci când mă trezeam. Eram diferit și atunci, dar mă defulam în extra. N-am făcut niciodată un caz din asta. Trebuie să-mi exprim filozofia în formă, să

dăltuiesc acordul. Mă apuc de culturism.

Ura mea pentru cei din clasă este întrecută doar de scârba adâncă ce mă împiedică să-i pocnesc. Nu pot să le sufăr atingerea, respirația lacomă, locvacitatea băloasă. Aș trece prin creierii lor cu făcălețul, i-aș pedepsi cu ferăstrăul. Am o scârbă de vis, ideală. Aș vrea să-mi cumpăr o peșteră. Trebuie s-o termin cu viața. O simt.

5 iunie

Pe măsură ce învăț să ucid, seamăn tot mai mult cu victimele mele. Sper că peste doi ani voi privi perioada asta de lene, melancolie, plictiseală și lăcomie cu minimă indulgență. Viața îmi consumă talentul.

Ora de latină *„feels like a dead rat"* nu mă pot concentra Cu emisfera stângă în cancerul fericirii Obsesia înmormântării *Welcoming a new white night*

Sordidul anulează spaima

Respiram somnul-cuțit precum puiul de freak prinde țâța amară cu limba

Cum scap de cancer, o cură de Cioran (luni), Eminescu, Goethe, romantici

R4 singurul bărbat cu care aș face sex la moment

Într-o lună am slăbit mai puțin de 6 kg, dar nu-mi place abdomenul meu. E ca o minge – sunt gravid cu neant? 1) trebuie să mănânc mai rar; 2) să fac culturism la brațe, abdomen, fese (eventual spate).

Din *Insomnia* nu mai înțeleg nimic. Ar trebui citit cuvânt cu cuvânt la psihiatru într-o ședință de hipnoză. Supercomplex și absurd.

Mizeria numărului lașitatea lui Toți suntem servitorii cantității Bani și masele dictează Totul pentru mizerie Astăzi când polițistul gras și infect m-a lovit Nu mi-era teamă n-am simțit decât ură neliniștită și mândrie paranoică furia disperării linșate Refulate Câtă scârbă între patru pereți Trebuie să vomez din nou

Numărul surclasează inteligența Trebuie să mă strecor în afară Să mă preling dincoace de societate

Burta asta mă trage în jos din toată inima culturism

7 iunie

Astăzi nu am chef de oameni Să-mi vărs tristețea în cancerul fericirii Toate zilele încep rău Nu au nici un sens Trebuie să le scuipi în față și să-ți impui ritmul Cantitatea este absurdă

Exces de realitate. Ea trebuie crucificată cu furie, biruită prin conștiență. Dacă o treci cu vederea, te sugrumă. Trebuie să mă gândesc la toate aspectele tehnice ale programului de lucru. Să nu omit nimic. Nu am timp pentru greșeli.

482 days until university. Obsesia să-mi fie garsoniera din București. *There's no other way*. Căminul e sub demnitatea mea. Trebuie să pun mâna pe bani. 100 de milioane?

Cancerul fericirii – o operă suicidă, puternică. Cei care o vor citi trebuie aleși pe sprânceană. 1. – R. Să-i spun să nu-l împrumute.

Am un creier muzical. Asociații analogii consecințe – o sonată. Marea dizarmonie.

Noica, *Despărțirea de Goethe*. Direct din cazanul existențialismului. *Nietzsche would have laughed. Cioran did it.*

Mâine nu mă duc la școală Un gând care mă poate face să mă simt mai bine

8 iunie

Am febră și mi-e greață Marți, multe obligații Goethe *Cancerul*, în ultimul stadiu Scârbă NBA Jazz – Bulls 2-1 Ar trebui să fiu încântat că școala se termină *Almighty exhaustion that fills my eyes with madness*

9 iunie

M. mi-a dat un pix excelent Superfolosit ca ea

Purpose for these two vacation weeks a) Something with R. îmi place doar când e imprevizibilă; b) *Jacob Wrestled the Angel* Lecturi de genetică Apocalips religie Cain (Cioran – *Demiurgul cel rău*).

Vreau să slăbesc Să fac culturism Să mănânc mult Să fiu extrem Să am o față de zeu Să-i strivesc pe oameni cu *night eye arrows* Să am fața unui demon Să creez panică, haos, anarhie. Lumea să mă evite, să mă admire timid de la distanță.

All roads to – Je suis Le Choléra Thunder shadows touch my knife

Genetică

Vineri – 100000 (premiere Eminescu), 100000 (decontare acasă). *Saving money for exodus. All roads to – Revolution*. Memoria mea detestabilă de retardat, de ratat. Pot să tolerez totul în afară de complacere. Idealul meu trebuie să fie *my dream come true*. Doar stările proaste (penibile sau triviale) ne privesc pentru că ele ne lipsesc de memorie.

Generos, dar fără să cred în generozitate. O facem doar ca să ne simțim bine. Dăruire din egoism.

Dragoste, stările acelea ridicole, dar care nu aveau asemănare. Erau simple, dar adevărate.

Titanic not a bad movie

Logodna perfecțiunea perisabilului viața-la-limită singura care contează Cartea ca o rană deschisă Plictiseală Kierkegaard Goethe Noica Fragil

10 iunie

Riders on the Storm my anthem

I move in mysterious ways

I am Abbadon the Final Cure of Mankind

I am the Moon

I am the End

Enjoy your final breath, world

tot ce nu se poate executa într-o singură zi de lucru își pierde valoarea

dacă începi o carte, și termin-o, soarbe-i esența

dacă scrii un poem finisează-l minte; elaborarea secundă îl va falsifica

11 iunie

întâi a fost acțiunea (Goethe)

cuvântul e doar lașitatea confirmării

Detest acest oraș, miroase a moarte și boală

Paznicii de morminte își tot asmut câinii

O conspirație întunecată, coaptă pe-ndelete

Totul este premeditare oarbă în baia mare

Spital Memento mori Criminalii pregăteau hățul

Pungașii Copiii sânge fonic

Aș fi vrut să fi fost călău în Evul Mediu

Oboseală Pogorâre de șoim

Pictez

12 iunie

Drusilla

Astăzi confirmarea Fantomei

Liber de o libertate greţoasă

Vizita ei mi-a făcut mult rău

Sunt obsedat

Nu i-am suportat privirea

Ea este în sângele meu

Leacul şi Otrava

M-am născut cu un cadavru înăuntru

Cand eşti aproape

Îmi vine să urlu

14 iunie

somnul mă înjumătățește; îmi ratez vacanța din pricina lui

somnul e plin de viață

Suprasaturație plictisealã sinuzita ca un dop pe creier

ceva slab, nesincer

Strivit

15 iunie

un efort incomplet e mai periculos decât repudierea programatică a acțiunii (lenea)

pentru că el presupune dublul abis al impotenței – al ratării (niciodată n-am putut să fac asta) și al superstiției (știam eu că nu sunt făcut pentru asta)

trebuie *să aștepți* să ai destulă putere să termini

when reason is crippled your instincts are God

moartea îți copiază metodele apoi te înlocuiește

moartea este propria ta imagine despre tine – convențională, interșanjabilă, mecanică

the yellow taste of the sea

16 iunie

trebuie să unesc, să fiu acord

mi-e scârbă de trecutul meu

mâine e prima zi de vacanță

17 iunie

poezia este crima originară, în numele ei vom fi absolviți

filologie sau filozofie

de fapt *engleză* sau *filozofie*

unde e mai ușor să iei o bursa în străinătate

nu vreau să văd o carte de critică în fața ochilor

vreau să citesc doar poezie și filozofie

criticii divaghează: literatura despre literatură nu este încă literatură

nu vezi un om bun

toți te mint

sunt ca avocații

ca-n *procesul* lui K.

te și judecă te ucid rânjind se nasc și mor tâmpiți

citit 8h din *childe harold*

the verb is the true constructor and binder

the verb gives the final touch and feeds the poem with its accent

getting drunk with several oranges

I'm a hedonist

19 iunie

trebuie să mă țin deoparte de mocirla sentimentelor

I don't want to fall back inside myself, I want to remain a frozen volcano

The Void is chaste.

acum un an m-a spart *The Raven*

urăsc gramatica, după cum urăsc logica

Planuri până la 30 iunie

1. Eseu despre primul Cânt din *Childe Harold*
2. Terminat Andler 1
3. Zi Fontenelle (3 cărți)
4. Nietzsche – *Considerația inoportună*
5. Darwin. Viața și opera

I love to wake up in the morning not knowing what's gonna happen next – Jack, *Titanic*

20 iunie

we cannot survive without physical pain

Ordinul direct trebuie să fie lipsit de pretext sau de motivație. Sclavul tău trebuie să ți se supună fără să gândească.

My mother's friend: "Ionuț is a nice boy. A real gentleman. He got sick, he's working in the summer at his father's factory with the tractor."

Mother: "Yes. I know Ionuț is truly sensible. I shall miss him a lot."

MF: "He's driving very well. Next year he'll get his license."

M: "He's quite brilliant."

n-am nici un sens

mă simt murdar un duș va schimba ceva?

doar *in absentia* sunt zeul

lumea este un cazan de energii

nu sunt făcut să aparțin, am moartea în mine

și totuși în mine pulsează viitorul

I'm bored with myself and my mean sickness

I wanna get drunk and fuck a sick gipsy whore

a fost o zi ordinară și am trăit sub nivelul meu

mi-e scârbă de amintirea ta, Noapte de Sânziene

Hell rides me like a cheap donkey

somehow I know I'll be forced to kill

23 iunie

românia – anglia 2-1

cu steagul prin oraș

două experiențe marxiste:

mulțimea, sufletul ei *murdar*

la unu noaptea, în fabrica de confecții se muncea – n-am să uit niciodată zâmbetele umile ale muncitoarelor

prăpastia sunt eu &*knives fall from the sky*

boală

vreau să mor să termin odată

scuipat din vid în mlaștină

mi-a căzut cerul în creier sunt sufocat înțepenit sinistru laș

24 iunie

mă gândesc la moarte ca la una din expresiile perfecțiunii și sunt fericit că mor

nu sunt croit pentru viață

mi-a înnegrit virtualitatea

trebuie să fac curat în mine

să lupt

să ucid, să tai în carne vie

sunt furios pe mine însumi

trebuie să ard odată pojarul ăsta

să fiu viu și să învăț să trăiesc

revelația goliciunii

I can't stand my home anymore, it's no longer a safe place for me.

Nu mai am nici un strop de iubire în mine. Am irosit-o toată pe Roxana.

Sunt mai aproape de Satana decât de Satanism. Antihristul sunt eu, revoluția absolutistă, de necontrolat, intolerantă.

25 iunie

(în parc)

sunt sabotat cineva îmi tot fură banii pe cec am 600000

dacă aș avea 6 milioane, vacanța mea ar fi mai bună

liniște asta-i tot ce contează

gâlgâie în stânga mea niște gardieni publici ura mea totală pentru poliție

statul cel puțin detestabil anarhismul meu este originar, aprioric

Keep the pain close at hand

Viața este minciună. Nu da crezare ochilor.

(pe întuneric)

Două experiențe religioase

Strada Victoriei iluminată, vastă ca un coridor imens, pe măsura mea

Și cerul din noaptea aceasta. Plămânii gri-rozalii ai norilor. Cer de catedrală, cu toate articulațiile. In centru sunt eu.

Dintre toate părțile corpului omenesc, cea mai imperfectă este cea mai des exhibată, fundul.

27 iunie

Sunt un șobolan. *Faithful to a Corpse.*

N-am nici un chef de mine. Vacanța asta nu-mi prieste. N-am poftă de nimic. Mă irosesc Neliber.

May hate keep me alive.

28 iunie

I can't recall a single happy day in my life.

zile rele, indirecte, fără scop, înmormântate pe furiș

puroiul vesel ca un glob de Crăciun

strălucirea lui duhnea

Der Faden. Feuersfaden. Lebens:feuersfaden.

29 iunie

vis premonitoriu azi-noapte

de obicei nu visez: am avut șase luni înțesate de coșmaruri și viduri mnezice

visul a debutat cu o operație dureroasă la ambii genunchi

apoi eu și M. B., „suflete pereche", ne plimbam pe insula morții

și îi explicam ce înseamnă aparența pentru mine, războiul formelor, Flaubert Shakespeare Goethe

seara, când m-am întâlnit cu Marius, mi-a spus că plumbul pe care-l port la gambe – pentru detentă la baschet – i-a adus numai necazuri

purta jumătate din greutăți– ca mine – și ajunsese la acupunctură

am întâlnit-o și pe M – era în galben: am avut puterea s-o salut

zâmbetul ei m-a ars cu fier înroșit

30 iunie

„He began to laugh. 'What's so funny?' she asked. 'Eternity' he answered. 'Believe or not, it's as real as shit.' " (Huxley, *The Island*, 1962)

2 iulie

A constant unmoved desire: I wish I were dead.

urăsc jumătatea de măsură, urăsc inconsecvența

dar mi-e imposibil să mă concep altfel decât îndoit, alienat, schilodit

nu sunt cel care doresc să fiu

cineva din mine mă trage tot timpul înapoi

teama și scârba mea de oameni mă împiedică să mă impun

avem sigilate în noi o mulțime de instincte comune de parcă ne-ar fi plămădit însăși platitudinea

mizerabilă grea umanitate inacceptabilă

as I always I need a star

I have no friends no one to talk and maybe I deserve none

I hate myself more than anyone else

I shall cut off my face, rip out my eyes and puke my soul

Truth is something I can never have

Pentru prima dată în viață îmi dau seama că prezentul e minciună. Doar viitorul mi-e judecător. Prezentul e ignobil, de aceea trebuie să evoluez.

Trebuie să mă ajut pe mine însumi. Nu pentru cel care sunt, ci pentru 1999 și Antichrist.

Byron, Goethe, Nietzsche, Cioran, Schopenhauer, Huxley, Joyce, Huxley, Beckett, Emerson, Poe, Rimbaud. *These are my only relatives. I'm a stranger to the rest of the human race. I'm the essence of nothingness. A desert, a vanishing point, a myth.*

Să urc treptele. Să dovedesc triadei că sunt vrednic.

Esențele. Cel mai important proiect din această vară. Vreau să-mi ard manuscrisele. Excepții: *Marea*.

Cap. 1: Nietzsche. Cap. 2: Schopenhauer. Cap. 3: Eminescu. Cap. 4: Cioran. Cap. 5: Eu.

m-am săturat de trecut și de falsele lui promisiuni, de copilării

poate regăsesc feeling-ul din Șobolanii

să ard și *Caietul Roxanei*. Ridicolul mă împiedică să respir.
cât îmi urăsc trecutul aș comite orice crimă împotriva lui
scriu degeaba mă irosesc dar mai ales exagerez

4 iulie

(Beethoven, Simfonia Nr. 8, *Allegro vivace e con brio*)

Trebuie să mă închid și mai tare în mine

aspru, sever, sobru, liniștit, rece

5 mai (Sălaș)

Mahmureală. Stare de grație. O înfrângere te poate ruina. La fotbal am renunțat acum doi ani. Azi, eșecul final.

N-am urinat de 24 de ore.

Plictiseală, febră, părăginire.

Durerile nașterii, îmbătrânire. Jumătatea de măsură controlează ființa. Scuip cuvintele. Nu există relație. Gândurile consecutive îmi provoacă greață. Obsesia are un singur nume, o singură mască.

Jucat prost fotbal. Nu prea sunt în formă. Orgoliul mă ține în afara relațiilor concurențiale. Lumea va crede că sunt complexat. Într-un mod ciudat, absurd, chiar mă simt ratat, complexat, dezlipit de întreg. Aș vrea să strălucesc, în schimb mă fac de râs. Puțin a lipsit să nu lăcrimez.

La sat sordidul e rege.

Ar trebui să gândim mai mult cu instinctele. Instictele sunt suflet, cheag, centru, esență, asbolut, completitudine. După ce îmi analizez senzațiile negative și mizeria intimă, după ce am terminat cu „mine însumi", am senzația că am sărit o treaptă și sunt liber. Ușor excitat, înviorat, lipsit de inhibiții. Să nu răcesc, să cer la masă un ceai.

Teama de alienare. Trebuie s-o depotențez, să merg până la rădăcina răului.

Servitorii se mișcă și fac gălăgie. Furtuna m-a trădat. Vreau să merg mai departe ca Goethe. La fotbal am avut micul sentiment că sunt nimeni.

Limba română este o cloacă, engleza – un ocean.

Cu româna mă simt zilnic pus la zid. Trebuie să fii monstru ca să devii poet în literatura noastră. Eminescu este din păcate un spirit fără destin la nivel european.

Sterilitatea celorlalți. Nu gândesc, nici măcar la nivel formal. Inutili, umili, sărăcăcioși. Îngenunchează, sclavilor!

Departe.

Sunt Singur.

Unic.

Izolat.

Cain, Antihristul, Fiul Negru și toți ceilalți.

Mediocritatea excită masele, polifonia zemoasă deschide calea celor mulți, se caută tenori. Din punct de vedere profund uman, idolul este un cârnat, un chelner-șef, un păpușar. Acordul, treptele, contrapunct, dezmoștenire. Căile Naturii sunt nebănuite. Dar natura nu este scopul final. Goethe și-a automutilat destinul, eșuând în natură.

Fericirea nu mă interesează, am nevoie de o emoție estetică superioară. De un extaz care să facă posibil începutul, a doua naștere. Am nevoie de o stea, nu de o cale. Ceva nobil și extramundan. Ceva care să-mi scape tot timpul printre degete. Paradoxul eroic: mai bine disperare decât plictiseală. A doua naștere presupune tăcerea neagră, divină, a sinuciderii. Completitudine = chin. Revelația e ruptă din altă lume, genială e doar sărbătoarea indiferenței. Sunt fiul extazului, completitudinea vrea să mă adopte.

Am să-i ucid pe toți. M-am născut fără rival.

Dacă n-ai febră, dacă nu te ține în palme inspirația, ești găunos, absent, tembel. Afectarea pute. Am fost de prea multe ori nefiresc de pompos.

Nu trebuie să exagerez cu autodafeurile. *Caietul Roxanei* nu prezintă nici un pericol pentru mine. M-aș răzbuna mai mult pe mine decât pe Roxana. Să las anii să treacă peste el. A-l arde ar însemna, cu toate acestea, s-o ucid pe Roxana.

Mai am trei luni până la 18 ani.

Triada nu-mi pare un câștig. Presimt și astăzi rombul.

1. ești indiferent

2. implicat

3. scârbit tragic

Rombul Supradiferenței? Deocamdată sunt obscur.

Singura normă morală, legea de aur, este să te supui instinctelor. Să faci tot ce-ți dictează. Să nu te oprești la om, la mediocritate, la normă. Legea mea

contra legii.

Mediocrii sunt carne de tun, oițe, Egmonți. Trebuie să aflu dacă am stofă de Călău. Mai mult, trebuie să învăț sugestia.

Spaima celorlalți îmi face poftă.

Am să le beau sângele.

urăsc apostroful

Sunt obsedat de cunoaștere, cunoaștere până la purificare. Există două moduri de a te raporta la tine:

a) cunoașterea-până-la-scârbă. Templul indiferenței active, contrapunct resentiment.

(Nici nu știu cum se spune *romb* în engleză. Trebuie să joc teatrul rece al furiei.)

b) analiza ridicolului.

In iulie 1997, am avut bizara revelație a incompletitudinii triadei (înainte măcar de a o înțelege) și am folosit strania, suprema figură a rombului într-o planșă care mi-a fost inspirată de un coșmar. Pentru a desemna ceea ce înțeleg eu astăzi prin *monstru* (traducere *om*) (traducere secundă *subcomplet*), am folosit atunci termenul de *epigon*. Planșa la care lucram (era a doua sau a treia din acea seară) se numea *Mâna Morții*. Subiectul ei îl constituia eșecul filosofiei (=EU) de a transforma inteligența pură (=Geniu) în aliata sa. Cu alte cuvinte, vrajba dintre mine și viață. Mâna, pictată cu un alb cleios, eșuează la marginea prăpastiei, nu poate să transgreseze granița dintre realitate și REAL. (Trebuie să revăd *Pointbreak* și *Memento mori*.) Rombul pe care încercasem să-l schițez în prealabil (și care mă urmărise subconștient de multă vreme) era o figură pe care astăzi aș numi-o incompletă. La un moment determinat, una din laturile rombului se zdrobea, se rupea. Nu mă simțeam bine, a patră latură mă respingea. Astăzi, când triada redevine romb, prima mea viziune prinde trup: rombul e realitatea supremă, clipa ruptă de zi, flacăra care respinge eternitatea.

nu există geniu fără să existe viață

geniul este acordul indiferență trup seninătate

geniul este dezacordul furia a doua naștere

geniul este furtună, revelație, revoluție

geniul este suprema armonie între trup și suflet

asta înseamnă să-ți trăiești filosofia

să găsești motive pentru contemplare în realitatea imediată a trupului tău

astfel, geniul este muzica supremă

schimb o armonie cu o dizarmonie, schimb o armonie cu alta

astăzi am avut pentru prima dată revelația fizică a geniului meu

revelațiile clipei sunt întotdeauna fizice

când presimt alienarea, am să învăț să privesc

geniul este nebunie – deci sunt viu

nu mai sunt om – deci exist

sunt mort și viu

sunt

sunt

sunt

sunt

sunt

sunt, cred

trebuie să pictez rombul

trebuie să aștept momentul

am s-o fut cândva și pe R. dar asta nu mai depinde deja de mine

pentru a învăța armonia, trebuie să îmbin nuanțele

pentru a exprima nuanța, am nevoie de regres

de aceea Apollo este un criminal

ochiul să prindă viață – indiferența presupune putere, obiectivitate, virtualitate

Moartea este lumina

Sinuciderea are înainte de toate ceva feminin.

6 iulie

Responsabilitatea nebuniei pe umerii mei nimeni să nu mă bănuiască soluție toți să orbească eu să mă țin de unicitate să nu pomenesc nimic de foc *să mă pome* să nu pomenesc nimic de foc

să ascult tăcerea să mă orientez pe întuneric, muzică, liniște

am început să visez ca o felină visul este răul

Burn the past tomorrow it's new born awakening

Foc de rămas bun nu mă implic de astăzi trăiesc ca un zeu

Roxana e singurul meu inamic.

New Born

Simeria, o gară extraordinară. Nu intru în detalii. Vatmanul m-a amenințat. O oarecare plictiseală, un flirt. Nici un semn. Sunt scârbit. Divaghez. *Der Faden*.

nebunie maree vijelie cneaz

nu sunt corect cu mine însumi formele trec trebuie să-i pun la punct m-am săturat de lebede zimții și zgomotul acesta este ultimul text trebuie să-mi joc perfect rolul totul este nou pentru mine emoția este un elixir inima mea un șarpe totul este nou acest ținut nesfârșit un ocean de întuneric autosugestie elixir marea de întuneric și spasme sfârșitul acesta acesta acesta.

toți stau la pândă, toți sunt vânători, nimeni ca mine

nu vreau să am nimic de-a face cu rasa umană

pentru cei interesați de Triadă, sunt în prima linie a cunoașterii

a scrie cu răutate perseverentă, îndărătnică

a scrie cu indiferență armonie inteligența extensivă

zece zile de liniște un ocean de necunoaștere în față

sunt silit să rămân liber asta se numește explozie inima mea este o viperă nu vreau să fiu întrerupt de nimeni n-am să iau de data asta pauze am să-i sperii dacă mă întrebi de ce sunt silit să păstrez tăcerea ba nu am să-ți spun

mai târziu

vara iad infern cu stele pietre nebuloasa de păduchi mere pădurețe raționune suc de portocale cu pulpă ai mai multă încredere în tine aceasta este sfârșitul sfârșitul sfârșitul excitat ca o pulă dau totul pe față berc cheag sterp ridicol de ce pentru că în față am neantul *pentru că lumea noastră are ceva din viziunea oferită de prima pagină a unui almanah* ne simțim asta-i tot trebuie să rămân indiferent ești o curvă o neliniște odată cea mai liberă poftă carnală acesta este adio mă duc să-mi cumpăr tihna să ucid să fac ce doresc nimic nu mă mai sperie trebuie să trag ultima concluzie nu vreau să mă opresc emoții extensive transcendență obiectivă experiența se deschide ca un izvor de vulve luxuriante sunt un strigoi un demon un imbecil total dar viu

îmi place să sufăr nu-mi place să sufăr

de astăzi spun nu de astăzi spun da

de data asta trăiesc

plictisit plictisit plictisit

am de ales între inima morții și prefăcătorie

moarte adio

emoțiile vor fi și mai intense

voi muri voi trăi voi muri voi trăi

haide s-o facem și pe asta mă rog, nimic nu prea contează

contează

a început furtuna norii sunt teribil de grei

pogorâre ciur electric ce fac eu de-acum înainte seamănă cu delimitarea teritoriului

sunt liber nesfârșit de liber

între prostie și indiferență

mă rog

nici măcar acest final nu e intens

nu mă interesează nimic

de fapt ce regret – aici e buba, n-am nici un regret

inerția

ne joacă

Feste

ce știu ceilalți despre tot

pace cu mine

simt

simt

simt

noua dimensiune își cere drepturile de data asta chiar trebuie să plac lumii să-i fie frică de mine

a început să plouă

e trist

îmi vine să plâng, îmi pare rău

am control asupra trupului

trebuie să-l găsesc

ultimul cuvânt e moartea

ideal ar fi să-mi fac din aparență un idol

sunt liber

ce să-i faci

între ipocriți trebuie să devin rege

exagerez

dar n-am să nu mai cred

solitudinea îmi va fi deșert

sordiiiiiiid

am să. mă dizloc în inteligență

trebuie să învăț să comand

acum să ne scoatem măștile

să sugeți pula

mă rog mă rog mă rog mă rog

capcana capcana

capcana capcana

să le ofer celorlalți un subiect numai

capcana capcana

bun pentru bârfă

capcana ca na

ai puțină încredere

mi-e scârbă de voi toți

vă fac să-mi sugeți pula hai că mi-e scârbă liniște

ascultă liniștea

1. fiecare frază este un pariu

să rămâiîn viață

ceea ce mă ucide trebuie îndreptat

2. din fiece om exhală doar trupul

așteaptă

nu mai exagera

3. vreau să mă simt bine

4. oricât de prefăcut ai fi, există totdeauna cineva care să te egaleze

5. începe un fel de crimă convenabilă.

Death and Decay
(1-40)

Ziua 1

sunt mort

ceilalți sunt doar fantome și eu trăiesc mort în halucinația mea

dacă aș avea un scop în viață, aș fi mântuit

dacă îți faci un scop din mântuirea celorlalți, atunci ești nefericit și singur ca Iisus

limbaj codat – așa trebuie să arate muzica mea

sfârșit de ființă, sunt de acord

dar unde a început totul?

anamneza, ca de obicei, ratată

Nihilist – christlich sein (Nietzsche)

cum poți să trăiești într-o lume în care nu te recunoaște nimeni?

eliberarea este o sabie cu două tăișuri

atunci când te deposedezi, îți pierzi și identitatea

eliberarea este sfâșiere și numai cel care s-a întâlnit cu moartea poate să aprecieze deliciile carcerei

(pentru că moartea seamănă cu eliberarea)

rezonanță morfogenetică: ce-a simțit primul șobolan care a siluit lanțurile labirintului?

Sein und Zeit: a fi și a fi timp

L'Etre et le Néant:*to be or not to be*

dacă ești mort ești mai presus de ființă

Tyler Durden ... Louis ... Tristan

cum măsori timpul în iad?

există timpul lor și există timpul meu

timpul meu e gaura neagră

sunt singur într-o lume pustie, sunt zeul care îmi dictează iluziile

Manfred Unbound

Act 1: Corul vrăjitoarelor. Captura lui Manfred. Satana și Manfred;

Act 2: Manfred crede că înnebunește. Manfred întâlnește Spritul cel bun.

Act 3: Manfred învinge moartea și iese din iad.

(demonii – spirit colectiv; Manfred – foc și lumină)

sunt atât de sedat, încât acum n-aș recunoaște-o nici pe mama

clasa dementă de aerobic: pacienții dansează eliberați pe house (Rusu, Vaida, Simi)

I'm gonna die, Annie

and that means nothing to you

I wanna die as your bullet-image dies in my brain

parafrază: *purposelessness leads to the frightful guest, called nihilism*

chestiuni de rezolvat:

– de ce nu am chiuvetă în cameră;

– ***întrerupătorul e în exterior;***

– mizerie la baie;

– de ce nu sunt prosoape curate.

13.10.1980 *Physical*

13x10x1980 = 257400

Ip. 0),), $(1_{\downarrow} 2 \rightarrow 0) \Rightarrow (1_{1} \rightarrow 1)$

257401

patterns: A_1 257.401; A_2 25.74.01 A_3 2.5.7.4.0.1.

DcD $A_1 = 0_5 1_6 2_1 4_4 7_3 5_2$

Ip. $\sum_{ab} = 0^5 x 1^6 x 2^1 x 4^4 x 7^3 x 5^2 = (0x1) + (7^3 x 4^4) + (2^1 + 5^2) = 0+37+12 = 0+10+(1+11) = 0 \wedge 10 \wedge 1[\wedge 10 = 0110$

1101 ♍

1001 ♐

0110 ♎

♎ reason 0110 cardinal

♍ realisatio 1101 stabilizer

♐ process 1001 focus

♋ source 1011 soul

The code:

0_1 01_1 1

0_2 11_2 0

0_3 11_3 1

Monday = day 8 = zi nouă = 8=9; Nr. 8 = 1011.11.11.1

Transliteratio 8: 100101011 Ip. 1: 100101011 = 11 ianuarie 1001

Desc. 4 = elemental = Nr. 4 = 2^2 = γνῶσις + σοφία♋--♐

Ziua 2

orașele sunt doar puncte pe hartă – Broch

cum să măsor zilele, când singurul punct de reper este sinele?

cum să măsori timpul atâta vreme cât ființa îți este atașată la timp?

ființa este timp

și timpul este Dumnezeu

la deschiși – deja sunt în purgatoriu

they won't break me

they won't break me

they won't break me

Resist!

they won't break you

viata este o înscenare de gust îndoielnic

și zeul regizor mă manevrează ca pe o javră

Ziua 3

met Gabi, Simi & Bogdan

I am not alone but who else is like me?

lost time perception

I have an enemy in my room

sunt încoronat cu spini

„the servants have the power"

I will be me even if this is terrifying

subiectul este Dumnezeu absolut, pe când celălalt e fantomaticul semn de intrebare lipsit de sens

Ziua 4 (Ziua morților)

un dumnezeu atât de eu că ți-e teamă să-l privești din oglindă

sedat, dar întreg

forța mea se va descătușa

revelația că sunt Ultimul Om viu și ceilalți figuranți și decor

o piesă regizată de un Tată idiot în care eu sunt victima

sunt în mormânt

sunt? nu sunt? scop? ce scop? îmi trebuie un sine, un adevărl muzică? ce muzică? *nu mai mă simt*

luptăl rezistăl

zilele trec distrate

te gâdilă pe șira spinării

zilele trec deșirate

zile goale zile pline

ceilalți oameni – fantome inventate în grabă

isterii golite de chin, tușe lipsite de sens

și inversul oricărei forme de *a fi*

este timpul lor și timpul meu

timpul lor arată ↓, ceasul meu arată o

„time is on my side, yes it is"

de ce paradisul acceptării trebuie să coincidă cu nebunia?

Ziua 5

între 8 și 9: tratament, vizita, mic dejun

o comedie regizată de un Dumnezeu care se zbate în cătușele trupului

„never refuse an invitation"

a lupta în rezistență este modul prin excelență eroic de existență

însă ce facem când se termină războiul?

din punctul de vedere al nebunilor, sunt nebun – asta ar trebui să mă facă mândru

„we all come in from the cold"

Bertrand ... Baudelaire ... Rimbaud

informație utilă: tura se schimbă la ora 14

spitalul de nebuni – inerție, tridimensiune, spitalul de nebuni de aur

sanatoriu deschis doar pentru mine

un coșmar din care te trezești în altul

spitalul de nebuni – unde lipsa de scop devine dorință de însănătoșire

unde vodca se dă pe sub mână și țigările sunt considerate aur

spitalul de nebuni – nimicire închisoare

nu simți școala decât după extaz

există o conexiune intimă între mediul ambiant și ego, dar din nefericire pentru viitoarele mele victime, eu sunt Emițătorul

sunt ne-bun și locul acesta nu face decât să accentueze ce e mai rău în mine

din locul acesta poți ieși doar prin *wit* – am nevoie de un plan

I see the moon and the sun at the same time

„Napoleon a purtat război de dragul războiului." (Proudhon)

Ziua 6

lumina neagră mă supraveghează ca o lanternă demonică

îmi bate ceasul, dar e ceasul lor

și eu nu recunosc secundele umane

teama de element, teama de virtualitate

teama de ceea bătrânul din Königsberg numea lucru în sine

teama că n-ai să te schimbi nici dacă vei avea o relație personală cu moartea

seceta îmi convine

în fond sunt fiul deșertului și luna – cadavru albastru – mă știe

un regizor imbecil care seamănă cu mine și îmi anticipează mișcările

evadez în coșmar

dar coșmarul sunt eu, partea cea mai rezistentă din tine

ar fi trebuit să fac sex cu maimuțele de mic

să-mi las părul din nas să crească

să fiu mai puțin decât om din clipa nașterii mele

evoluția este o greșeală – n-am învățat nimic din ce câinii de educatori mi-au inoculat cu indulgență satanică

vreau să mă întorc la origini

să smulg ochii bestiei

să mă lăfăiesc în *pre*-ul perpetuu al istoriei

să nu existe nimic altceva decât ruine nebune

și eu deasupra lor să mă îmbăiez în flăcări

Ziua 7

este anul 200006 (două mii zero șase) și nu mai există nici un animal sălbatic

doctorii mă îmbolnăvesc

gândesc, deci orbesc

m-am trezit în anul 200006, m-am trezit în infern; primul cuvânt care mi-a venit în minte a fost *sfârșit*

o parte din mine trebuia să moară – a murit surplusul de moarte

sunt mort deci exist, sunt deci sunt nimic

himenul Iadului mă așteaptă

prăbușirea mea e moartea unui scafandru care nu mai poate face față presiunii

a existat întotdeauna moarte și a existat întotdeauna eu

există un hedonism al prăbușirii pe care-l cunosc din interior

oamenii mă dezgustă, sunt licurici negri

oamenii sunt fantome ce pătrund ca piaza rea în irealitatea mea

cel mai urât memento – acest caiet

în iad oglinzile sunt alterate

scriu fără să văd, ca un orb deposedat de sângele luminii sale

timpul meu e fiu de rege

capacitatea de introspecție suplinește la mine spiritul de observație – al treilea ochi este mai puternic ca cei doi externi

ar trebui să ard acest caiet și să renasc, biciuindu-mi sufletul

oamenii sunt insecte imbecile inconștiente de moartea lor

rest

rest

RIP

top 5

5. metallica – I disappear

4. system of a down – spiders

3. marilyn manson – long hard road

2. limp bizkit – take a look around

1. eminem – the way I am

Radio Gestapo: 91.2 MHz

Ziua 8

crucificați-l pe șarpel

Ziua 9

visul lui Manfred despre iad

„scrie cu propriul tău sânge și vei vedea că sângele tău e spirit"

cine sunt eu? altcineva

purgatoriul e mai rău ca iadul pentru că iadul este *Ground Zero Chaos AD* unde nu ți se mai poate întâmpla nimic

n-am nimic de spus pentru că nu mai există cuvinte

Schwehrluft – inversul grației

sunt ceea ce puneți în mine un monstru un nimeni un zero un câine

perna pe care îmi adorm gândurile este simbolul existenței

dacă aș fi președinte, marșul funebru din Simfonia a Treia ar deveni Imn național

I fucking hate pills

„life is a lesson you'll learn it when it's through"

singura diferență între mine și un geniu este că eu sunt nebun

căderea sau povestea morții mele: 1 A 2 B 3 U șamd.

ca să nu înnebunesc mai mult decât este necesar, m-am decis să înregistrez ce se întâmplă prin cameră:

18.32 Levi iese.

18.33 Liviu se fâțâie. Ia o carte, o răsfoiește.

18.34 Levi se întoarce. Își ia de mâncare.

18.35 Levi mănâncă. Liviu se preface cititor... Istvan se ridică și cugetă dacă să deschidă ușa.

18.36 Iese chiar. Liviu deschide radioul.

18.37 Levi mănâncă foarte scârbos. S-a întors Istvan.

18.38 Istvan se uită invidios la mâncarea scârboasă a lui Levi.

Există un grad de toleranță a iubirii peste care doar îngerii pot trece. Cât de multă dragoste suporți? Obiectele se pot deteriora din cauza dragostei.

Ziua 10

singura metodă de însănătoșire este imorală: să-ți expediezi boala în celălalt

dă-i cezarului ce-i al demonului

oamenii tind să-i judece pe ceilalți după propria lor mizerie morală

mesaj către națiune: Imbecili Retardați JOS!

mi-e scârbă de voi, șobolani silnicil

mi-e scârbă de cuvinte; cuvintele m-au lăsat fără cuvinte

Ziua 11

sclavilorl

Ziua 12

singura modalitatea de a evada este să expiri nepăsare, optimism și lipsă de interes

„ochii dureros de stinși ai omului dionisiac"

peste mormântul morții am să presar graal din venele mele aride

Ziua 13

werther, do it your own way

Ziua 17

totul pare fals

scena este emblema vieții

și eu sunt regizor, actor și satir

călău și victimă

eu și eu și eu și eu

Levi a înnebunit *complet*.

Nu moartea este supărătoare, ci viața moartă.

Ziua 18

they won't break me

they < me

the doctors are keeping me sick

lumea tot nu există; singurul mod de a face viața tolerabilă este de a te strecura printre paradoxuri

Ziua 19

mi-e teamă să trec prin poartă

dacă prețul unei căsnicii este compromisul, atunci mă abțin

Drusilla, ai mai câștigat o dată

toate poemele mele s-au adeverit

Ziua 20

trebuie să mă culc, s-a dat stingerea

„nebunul este energie în stare pură"

Marla Singer = Roxanne?

mai am o lună de ținut ghipsul. chiar nu mai am cu ce scrie. trebuie să fac apel la gestul rimbaldian al lui prospero?

în România week-end-ul începe joi

alles ist Träumerei

A1: Nici n-am chef să scriu.

A2: De ce scrii atunci?

A1: O întrebare pentru Neant?

A2: O întrebare pentru tine.

A1: Dar cine sunt eu?

A2: Nu mă întreba pe mine. Eu sunt doar o iluzie din mintea ta, o proiecție a sinelui. Întreabă-ți eul, întreabă-te pe tine!

A1: Adică eu este tu? Eu ești tu?

A2: Tu ești adevărat doar în tine. De ce încerci să te autoalienezi?

A1: Pentru că trăiesc la înălțime și trebuie să mă cocoșez ca să te văd, ca să văd ceva!

...

A1: Am rămas singur. De ce își bate joc lumea de mine? Care lume? Sunt doar eu...

revelația puterii mele este menită să mă înnebunească.

– nu înțelegi natura necesității?

– nu!

– a fost inventată ca să umilească!

after minutes of sighing, Istvan whispered but he should have shouted: "Madmen write. They do not talk." Istvan is the Sphynx. Compared to him, I am a fake.

I was 16 in 9661. I am 20 in (year) 7.

Ziua 21

cine sunt eu? brusc o întrebare care și-a pierdut sensul.

sunt poetul fără poeme, zeul dezlipit de sfinți

sunt o umbră pe-un perete, sunt un diavol cu ochi stinși

singurul mod de a ieși este să-mi trădez conștiința. ies oricum.

aș vrea să țip 23 de ore din 24. aș vrea să vreau. aici e iadul muzical și olfactiv. ceilalți oameni – oare nu sunt ei dejecțiile mele?

durerea radiază. radiez durere.

ospiciul e înlăuntrul meu.

dacă până acum timpul s-a măsurat pornind de la AD, de-acum se va măsura în 0, cel mai pur etalon posibil.

lugos sughiță. Orice, dar nu te bești, fosilă vie.

cred că ăștia pun diazepam în mâncare.

adevărul este la secția închisă. infirmierii sunt făcuți din aluat antiuman.

inamicul este în alb. aici sunt trei reguli: să mănânci, să-ți iei medicația, să dormi.

când inamicul spune „acum", tu să-ți spui în gând „atunci".

nu-mi convine mâncarea de spital... intestinele mele protestează... pârțurile împânzesc camera cu aura lor perfidă.

19.26. schimbul. ai cam întârziat, Marianel și ce-ți sufli mucii în urechea mea. îi răspund cu o bășină. undercover.

Ziua 22

Liana rules. Just remember that.

Ziua 23

aș fi vrut să. ucid omenirea în luptă corp la corp.

au fost doar zile cu Oana și zile fără ea. azi a fost a șasea zi fără ea.

standing with the knife in my hand in front of the mirror on my 20th birthday..

to be or to have. that is the question.

Biography:

1996 – Roxanne. 1997 – Angry. 1998 – Mad.

Ziua 24

I miss Liana.

being alive is a thorn in a rose's mouth.

„razna au luat-o cu toții/ și voi ca tonții nu observați" (omul cu șobolani)

cine sunt eu? cel care va fi!

mi-e foame și îmi pare rău că n-am mai cerut o porție.

țiganul (unul dintre ei, cel care a fost brutalizat de gunoier) a zis că mă face ginere.

sunt șeful salonului. nimeni nu mișcă în prezența mea. și aș bate și doi infirmieri dacă n-aș mirosi o mituială de externare.

Ziua 25

Istvan se plimbă prin cameră de parcă ar fi Maximus înaintea luptei. spre deosebire de el, rânjește cu lacrimi și își freacă palmele până la bătături. mai are un gest la fel de obsesiv. își strecoară două degete drepte în gură, căutând ceva între dinții lui mari, stricați.

că am o boală e cert – dar trebuie să stau după gratii ca să fiu tratat?

psihiatrul este un zeu care adoră puterea și trăiește din focul zâmbetelor tale umile.

dacă nu mor azi, am să-mi transform toți antecesorii în pre-epigoni.

nu e nimic mai deprimant ca externarea unui coleg de cameră. te gândești: „*This man will see the free sky tonight and you will still be here, drowned in your half death and your lazy subconsciousness.*"

plictisit până la imbecilizare.

prietenele prietenei tale sunt epiderma unui ambalaj.

timpul în purgatoriu se măsoară în vise. mereu îl visez pe Felix, cel pe care l-am ucis.

Ziua 26

urăsc acest loc. eu am evoluat și ospiciul a stat pe loc. o parte din mine va muri pentru totdeauna aici. eu – nul

schizofrenul genial. boala este monstrul său. boala îl apropie de om, pentru că schizofrenia (în sub-animalitatea ei) smulge tribut zeului interiorității. schizofrenul genial este geniu și din perspectiva bolii sale. boala (demonicul) îi oferă – prin chin – material de reflecție. Schizofirenul obișnuit este un zeu fără zeitate, adevăratul caz tragic, adevărata glumă și adevăratul pariu. el poate deveni genial prin însăși natura bolii sale, dar nu prin calități interioare. nu există geniu, ci doar iluzie ce se interpune între schizofren și realitate.

mi-e somn. e frig. totu-i trist. așa trebuia.

Răzvănel, du-te și fă-ți lecțiile, altfel vine tata și te curentează la cur!

oamenii put sau miros după cum e cazul. Levi a tutun și a pastă de dinți ieftină, Iugos a împuțiciune pre-muribundă, Istvan a rahat proaspăt și cel care-l vizitează a mizerie morală. luciditatea e mai dureroasă ca halucinația pentru că îți relevă esența nimicniciei tale.

I don't like people but it's a deeper hate between my ego and my self. I hate God but if I loved God, I would make that the deepest secret, my most silent prayer.

schizofrenie enciclopedică (diagnostic pus de Levi)

sunt lucruri între spitalul acesta și mine care mă vor despărți mereu de lume.

even if you make me dead
I can wait
and my time is hate
even if you make me mad
I can wait
and this wait is hate
even if I make you sad
you still breed

and I am my own mad

Ziua 27

o zi bună, a trecut ușor. două cafele și un pachet de snagov, cam mult pentru inima mea. tahicardie ușoară.

Ziua 28

cineva intră în cameră. e rezidentul supărăciosl afară din jurnalul meu...

plictisit până la rană

vin de la masă. supă acceptabilă și ceva suspect, combinație de ciulama, cartofi fierți și pipotă. bine că nu știu ce-a fost.

Ziua 30

am nevoie de simț de observație în dauna profunzimii mele supranaturale.

toată viața mea va fi un caiet. unul singur.

este în nebunie mult geniu, dar există și alte zone din care aș putea să-mi extrag esența.

cine se implică sentimental pierde șansa de a fi obiectiv. dacă ești obiectiv până la rană (conștient-până-la-greață), ce mai poți savura? aș prefera să fiu un analist rece, decât să decad în ochii mei. aș prefera să fiu deasupra peisajului, decât să fiu peisaj.

exorcistul e un fizician.

lăcomia e viciul cel mai detestabil.

cum să pedepsești lăcomia? mai important este să te vindeci de ea.

lăcomie → dorință → teamă

lăcomie = minus de ființă = moarte

o lună aici e cât un an dincolo. am pierdut un an.

nu există probleme mai grave decât pierderea independenței.

frica voastră e cămașa mea de forță.

sunt prins între două închisori: spitalul de nebuni și societatea voastră scârboasă.

Annie e singura femeie care m-a înțeles. și ei nu-i pasă de mine.

nu suport lumina pentru că lumina e indiscreție

noaptea mă redă pe mine mie însumi

îmi curge prin vene Macbeth și marșul funebru din Eroica. mă gândesc să mă duc la închiși de bunăvoie.

dacă viața este moarte e posibil totuși ca moartea să nu fie viață

moartea este viața secretă, ascunsă, adevărată. v. Böcklin.

cum am să adaptez când ies? cu cât stau mai mult în carceră, cu atât mi se pare mai convenabil să-mi închei aici meseria de a fi.

sunt un pod între două prăpăstii

sunt două prăpăstii imposibil de unit printr-un pod

nu suport decăderea mea într-o lume în care fantomele mă împresoară

Ziua 32

în orice caz, mai devreme sau mai târziu, aici am să-mi pierd mințile

să fie Guy Ritchie pseudonimul lui Tarantino?

Ziua 33

când pierzi simțul timpului intri în gaura neagră

I like interviews but I love drowning

SMG mi-a scris că îi pare rău pentru mine că nu m-am sinucis

căutăm extraordinarul când tocmai simplitatea este esența. visăm la nori când ar trebui să culegem flori și spini.

celebrate what? hunger

celebrate whom? sharks and fucking liars?

celebrate why? I can read your smiling lips Disaster!

near-death experience pe drumul cu ambulanța de la BM la Cj. *abducted by aliens feeling ÷ memory loss + astral light*. important a fost că am rezistat, nu m-am lăsat dus de val. *I avoided death by will.*

the man who escapes time is mad. the man who escapes alienation is self-alienated. the man who escapes tech is an element.

F = ma. if a = ∞ − 1 then I can beat Shaq.

God surrounds me like a prison and I shiver like a cell.

Ziua 35

mă doare ochiul stâng. când eram în faza acută era să mi-l scot pentru că credeam că e ireal.

Ziua 36

reintegrarea socială este posibilă mai ales în zile pustii când gerul alungă omul.

am fost răstignit împreună cu el

l-am sărutat pe buze când focul din el trecea în altul

l-am sărutat pe buze în timp ce-mi spunea Satana

i-am otrăvit limba rânjind nu, Dumnezeul

Ziua 37

a intrat cineva și s-a interesat de Pintea. am tresărit. ca Don Juan de Marco am și eu mitul local preferat.

cum să te descurci când îți este pervertit însuși instinctul de a fi?

cineva păcătuiește față de tine și apoi te cumpără pentru a-și pansa vinovăția.

Ziua 38

după orice somn, trezire. după orice criză, somn.

scopul zilei: să găsesc un scop.

mă simt ca și cum mi-ar fi fost spart codul.

Ziua 39

Mai sunt 48 de ore până la eliberare.

dacă te convertești la religia mea, trebuie să calci peste cadavrul unui zeu